

POSTMANDEN EJVIND

Ejvind Hansen ville være postbud, men endte som DMJX' husfilosof

INDE // 4-5

‘OPERATION PELLEGRINO’

“Det er fordybelse, men stadig ret hektisk”

TEMA // 20-21

EKSTRA BLADET-FREJ

Journalistikkens største problem er ifølge Frej, at ...

UDE // 12-13

Foto: Carl Stubbjær Ravnøsk

Medieforsker: Måske laver *newsfluencerne* lortejournalistik, men de får folk til at følge med

I den endeløse stime af indhold på nettet, har den traditionelle journalist mistet sin position som *gatekeeper*. Skal de bevare deres del af nyhedsmarkedet, må der tænkes kreativt i formidlingen. Journalist Ida Ebbensgaard anbefaler at kigge mod de autodidakte *content creators*.

TEKST: KATINKA BLICHER BOLTHER OG LEA KAA SAND SØRENSEN

Medierne fortæller hver dag om en politisk højspændt situation i Arktis, og forsiderne prydes af røde MAGA-kasketter, Trumps gyldne lokker og den efterhånden ikoniske *Mette-knold*. Journalister er valfartet til Nuuk og flokkes om nyhedshistorierne som indskolingsbørn om karameller sidste skoledag.

Det seneste indspark i dækningen af Grønland ser dog noget anderledes ud. For

youtuber Rasmus Søndergaard er taget til verdens største ø, og hans optagelser zoomer ind på både kaffemik, snescooterræs og mat-tak (red. hvalhud).

Content creators hjemmebane

Rasmus Søndergaards video bærer titlen “Hvad sker der i Grønland?”, og sammen med kollegaen Håb, som han bliver kaldt i videoerne, med det borgerlige navn Abdul Habib Afzali, er Rasmus Søndergaard taget til Grønland for at møde den grønlandske

ungdom. Det er en af hans vigtigste videoer, skriver han i et opslag på Instagram.

Videoen er i skrivende stund en måned gammel og har allerede over 280.000 visninger.

Ifølge journalist og medstifter af Zetland, Ida Ebbensgaard, er Søndergaard og Håbs video fra Grønland et godt eksempel på den metamorfose, som flere *content creators* undergår i øjeblikket. Det er ikke journalistik, men de leverer heller ikke længere ren underholdning.

Og de klassiske nyhedsmedier bør tage ved lære af deres måde at formidle på. For nyhedsformidling på sociale medier er *content creators* hjemmebane.

Newsfluencerne er de nye gratisaviser

Side om side med videoer som ‘Pop The Balloon: Piger Afviser Dreng’, ‘Hvilken Youtuber Lyver Bedst #4’ og ‘24 Timer Med Malte Ebert’ ligger Rasmus Søndergaards video fra Grønland. Hverken titel, startbillede eller

Læs videre på side 11

LEDER

Bunkerens pølsefest – ligesom hos de andre medier

TEKST: SOPHUS JORDT PETERSEN & LINE NILSSON

Selvom vi allerede fra idéudviklingen til denne avis startede ud med at proklamere, at vi skulle have en kvinde på forsiden, blev det – som du nok allerede har spottet – ikke sådan. Hvad gik galt?

Og ja, vi anerkender, at de fleste er trætte af at høre om kønskvoter. Men!

Problemet er, at medierne har en afgørende rolle i, hvem der får en stemme i den offentlige samtale, og hvordan mennesker præsenteres i visse sammenhænge. Når medierne ikke lykkedes med repræsentationen, så svigter de deres ansvar.

Vi er helt med på, at journalisters største modstander er tid, og i den sammenhæng er det nemmest at ringe til Peter Viggo, fordi man ved, at han tager telefonen og leverer

et godt citat.

Illustreret Bunker er også selv skyldig. Man skal helt tilbage til oktober 2023, før vi igen finder et portrætbillede af en kvinde på forsiden. Alt imens der har været billeder af mænd, en vindueskarm og Rigshospitalet.

Og ser man udelukkende på, hvordan fordelingen af optagne på journaliststudiet på DMJX de sidste par år har været, ser man en ligelig kønsfordeling. Faktisk med en lille overvægt af kvindelige studerende. Derfor erkender vi også, at avisen mangler afspejling af dem, vi i princippet skriver til.

Et eller andet sted, vil nogen indvende, at det ikke gør nogen forskel, om kilden er en mand eller en kvinde. Men når kun tre ud af de 50 mest citerede eksperter i de danske medier i 2025 er kvinde, må man konstatere et misforhold.

Denne tendens ses også her i huset. DMJX’ Mette Mørk og Mette Stentoft undersøgte i 2020 DMJX-studerendes eksamensprojekter og konkluderede, at journaliststuderendes kildevalg er skævt. De fleste ekspertkilder var mænd. Samtidig var de fleste cases valgt kvinder.

Det vil sige, at der måske er nogle erfaringer fra mænd, vi mangler og simpelthen overser ligeså systematisk som kvindelige eksperters viden.

Nu undersøger Mette Mørk igen de studerendes kildevalg. Det bliver spændende om resultatet har ændret sig. Vi vil dog vove at forudse, at kønsfordelingen af kildevalgene formentlig vil vise samme tendens.

Så hvor går det galt? På Illustreret Bunker skulle vi nok have stået fast og stået ved vores første ønske. Jo, så havde vi nok ned-

prioriteret en god historie eller to. Men det er netop, hvad journalistik går ud på. Journalistik er netop bevidste fravalg, der gør, at man lykkedes med de tilvalg, man stræber efter.

Det gør sig selvfølgelig også gældende for al anden repræsentation af samfundet i medierne. Og det samme bør i øvrigt også gøre sig gældende i sammensætningen af de journaliststuderende.

Ideelt set burde vores forside være mere divers, end den har været de sidste mange aviser.

Selvfølgelig bliver problemet ikke løst ved en enkelt kilde (eller den næste forside), men det kan være et skridt i den rigtige retning.

I grove træk, er det, vi prøver at sige: lad os nu alle sammen gøre det bedre, end det vi har gjort. Hvor svært kan det være!

INDE dækker det, der rører sig omkring diskokuglen.

UDE stiller skarpt på det, der sker i den store medieverden.

TEMA afdækker i hver avis et nyt emne, der er særligt relevant for de studerende og branchen.

OPINION giver dig mulighed for at sige, hvad du mener.

BAGSIDEN har et glimt i øjet.

På **WWW.ILLBUNKER.DK** finder du avisen og dens artikler online.

SKRIBENTER:

Katinka Blicher Bolther, Laura Kristensen, Alba Olander, Reema Dandachi, Clara Kjellerup Seignuret, Ankita Baidya, Andreas Frost, Amanda Fogtdahl, Filippa Guldborg, Amanda Lund Madsen, Mads Arndt Sandberg, Lea Kaa Sand Sørensen, Hjalte Smed, Sigrid Eriksen Bøgner, Anna Juul, Sebastian Brus Arentoft, Magnus Sehested Thormann, Frederik Røgind, Rigmor Janik, Daniel Gaardsøe Nilsson, Faisal Zaman, Sophus Jordt Petersen, Hjalmar Larsen og Mads Mandau.

ILLUSTRATORER:

Anton Larsen, Linnea Kadijevic, Sigrid Conradsen Nielsen, Niels Plenge, Carl Stubkjær Ravnbak, Amalie Lohmann Henriksen og Saba Pedersen.

FOTOGRAFER:

Carl Stubkjær Ravnbak, Anton Hilarus B. N., og Til Burger.

REDAKTØRHOLDET

Line Nilsson
Ansv. chefredaktør / UDE
57195@dmjx.dk

Sophus Jordt Petersen
Chefredaktør / INDE
57922@dmjx.dk

Mikkel Høberg
Redaktør / INDE
58521@dmjx.dk

Amalie Lohmann Henriksen
Redaktør / INDE
57370@dmjx.dk

Anna Frida Andersen
Redaktør / UDE
57252@dmjx.dk

Freja Ravn Olesen
Redaktør / UDE
57270@dmjx.dk

William Lønstrup
Redaktør / UDE
57924@dmjx.dk

Sofie Bundsgaard
Redaktør / TEMA
57363@dmjx.dk

Johanne Elina Nielsen
Redaktør / TEMA
57347@dmjx.dk

Amalie Hermansen
Redaktør / TEMA
57848@dmjx.dk

Mads Mandau
Redaktør / OPINION
57906@dmjx.dk

Hjalmar Larsen
Redaktør / OPINION
57880@dmjx.dk

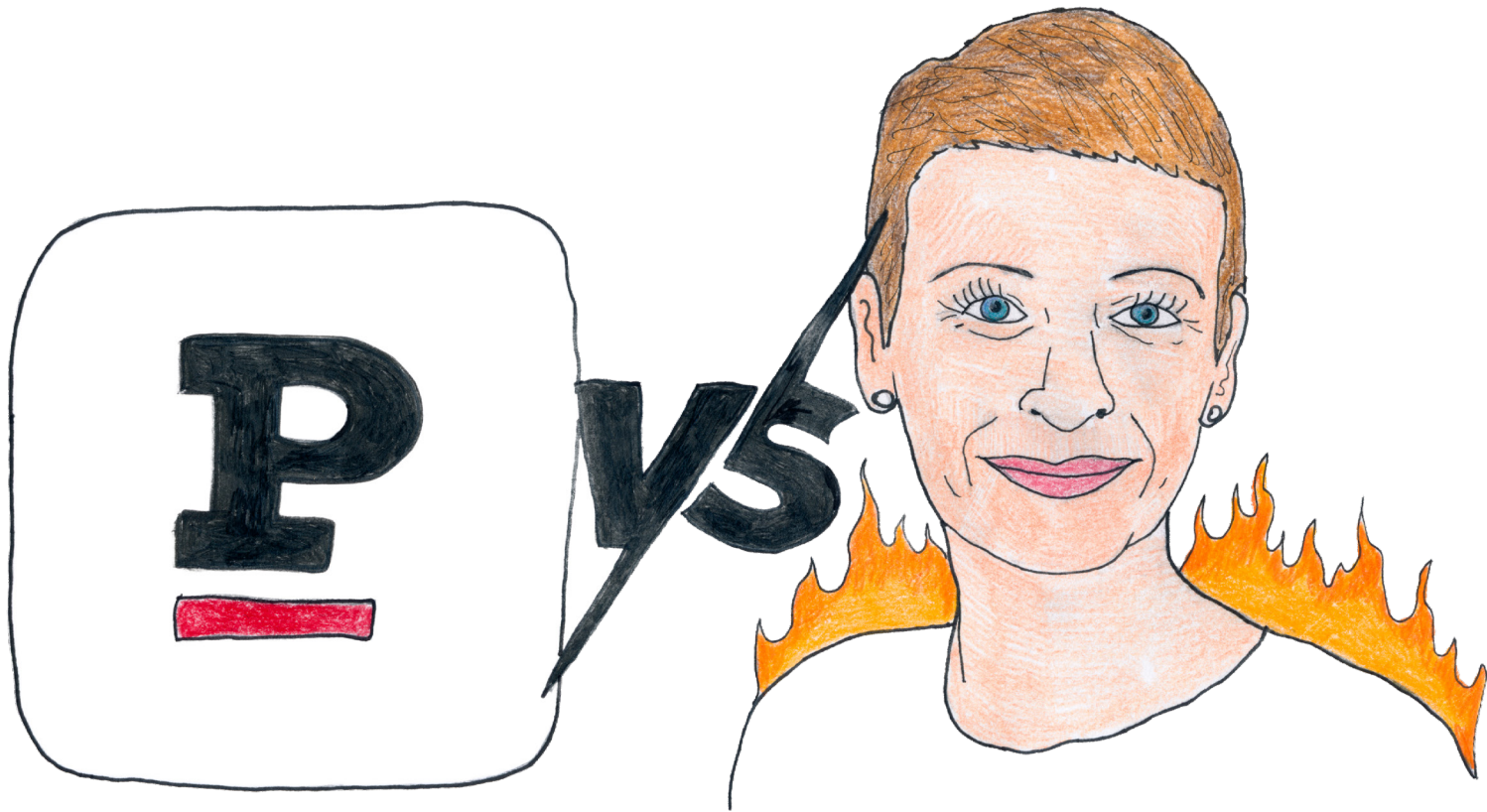
Carl Stubkjær Ravnbak
Redaktør / FOTO
58550@dmjx.dk

TUBORG
FONDET

Vi tager ansvar for
indholdet og er tilmeldt
PRESSE
NÆVNET

Hvor blev *Politiken* af?

En prisstigning på DMJX' Politiken-abonnementet fik DMJX til at opsige aftalen. Studerende og undervisere mistede dermed deres gratis adgang. Dog er Politiken og DMJX ikke enige om, hvordan prisstigning skal forstås.

TEKST: AMANDA FOGTDAHL
ILLUSTRATION: ANTON LARSEN

Indtil 2026 kunne studerende og undervisere på DMJX frit tilgå Politikens hjemmeside og e-avis. Pludselig forsvandt dette privilegium.

Efter en periode med forvirring og nysgerrige spørgsmål fra studerende meldte skolen ud den 25. februar på ItsLearning, at "DMJX har valgt at opsige abonnementet hos JP/Politikens Hus grundet meget store prisstigninger. Konkret blev prisen sat op til det tredobbelte fra 2025 til 2026."

Et indblik i medierne er essentielt for de studerende på DMJX, mener skolen, som har svært ved at forstå Politikens beslutning om at hæve prisen.

Politiken afviser dog, at der er tale om en tredobling. Her er, hvad vi ved.

"Nej tak" til prisstigning

Det Kongelige Bibliotek køber på vegne af DMJX abonnementer til en række elektroniske ressourcer såsom e-aviser, medier og arkiver.

DMJX betaler for adgangen, så studerende og undervisere ikke selv skal finde pengungen frem.

"Vi køber denne adgang, fordi vi uddanner folk, der skal arbejde i medierne, og det er en del af uddannelsen at orientere sig i mediebilledet," siger Julie Sommerlund, rektor på DMJX.

Bibliotekstjenesten findes på de fleste uddannelsesinstitutioner, men ifølge Julie Sommerlund har DMJX prioriteret en særlig alsidig adgang til medier, så studerende og undervisere på DMJX har en bredere adgang sammenlignet med andre institutioner.

Men da Politiken lavede en prisstigning, blev foden sat hårdt ned af skolens rektor, og

abonnementet blev opsagt.

"Det er i forvejen dyrt med e-ressourcer, så da JP/Politikens Hus hævdede deres pris til det tredobbelte, sagde vi 'nej tak'. Det er en uhørt prisstigning, og det vil hverken jeg eller DMJX være med til," siger hun.

Julie Sommerlund fortæller, at Politiken efterfølgende tilbød en lavere pris, som dog ifølge hende, ville stige til det tredobbelte i 2027. Hvilket skolen igen takkede nej til.

Ifølge DMJX ville den årlige pris på abonnementsordningen stige fra cirka 25.000 kr. i 2025 til cirka 75.000 kr. i 2026.

Politiken afviser tredobling

Politiken og DMJX er dog uenige om, hvordan prisstigningen skal forstås.

Vi har forsøgt at få et interview med Politikens annonceredaktør Thomas Hervø. Han er vendt tilbage med et skriftligt svar.

"Det er korrekt, at der har været en prisforhandling, blandt andet med udgangspunkt i forbrug, som endte i et tilbud, der var 20 procent højere, end det de betalte under KBNL-aftalen," skriver han.

"Jeg ønsker ikke at gå yderligere i detaljer om vores prisstruktur, men jeg vil understrege, at det seneste tilbud ikke er tredoblet."

"Tilbuddet er for 2026, og der er ikke givet et tilbud på 2027," tilføjer han.

Ifølge Julie Sommerlund var tilbuddet derimod en midlertidig overgangsordning, før en varslet tredobling ville træde i kraft i 2027.

En stærkere alliance

På journalistuddannelsen på Roskilde Universitet er adgangen til medier gennem universitetet begrænset.

"Vi har simpelthen ikke penge til det," siger Mads Kæmsgaard Eberholst, medieforsker og studieleder for journalistuddannelsen på Roskilde Universitet.

Han mener, at der ligger en uddannelsesforpligtelse hos medierne, hvilket Politikens prisstigning ikke afspejler.

"Der er utroligt mange af de journalistiske arbejdspladser produkter, som ligger bag betalingsmuren, så det er rimeligt at forvente billigere adgang til journaliststuderende," siger han.

Mads Kæmsgaard Eberholst understreger, at medier er et vigtigt journalistisk værktøj, som er essentielt for uddannelsen. Af den årsag mener han, at det ville være "en strategisk overvejelse" af medierne at lade de studerende kigge ind bag muren.

"Hvorfor skal uddannelserne betale hele gildet for, at de studerende skal få adgang til fremtidige arbejdspladser materiale, som de selv er afhængige af, at studerende kender for at komme i praktik?" spørger han.

Ifølge ham burde det være i alles interesse, at de studerende har en bred adgang til mediernes produktion.

Derfor efterlyser Mads Kæmsgaard Eberholst et samarbejde mellem medierne og journalistuddannelserne, der kunne være med til at klæde fremtidens mediefolk endnu bedre på.

"En rimelig model kunne være et prisleje, hvor vi som institution anerkender, at der er nogen, som gør et stykke arbejde. Man kan kalde det en håndteringsafgift. Så skal uddannelserne ikke betale for produktionen af indholdet, men håndteringen af den," siger Mads Kæmsgaard Eberholst.

Julie Sommerlund deler ønsket om en stærkere alliance mellem de eksisterende medier og journalistuddannelserne. Hun ser derfor Politikens prisstigning som "politisk uklog".

"Det er ærgerligt hvis enkelte medier, der ikke mangler penge, bruger uddannelsesmidler til at bedre deres bundlinje. Det synes jeg ikke er i samfundets tjeneste," siger hun.

Thomas Hervø fra Politiken mener ikke, at det er relevant at diskutere, hvorvidt prisstigningen er "politisk uklog".

"De har fået et særdeles attraktivt tilbud, netop fordi vi ønsker, at de læser Politiken," skriver han.

Vigtigheden af et fuldt mediebillede

Emilie Marie Bonde Aagaard, underviser og projektkoordinator på DMJX, bruger i høj grad skolens bibliotekstjeneste. For hende er det vigtigt, at de artikler hun bruger i undervisningen, dækker et bredt mediebillede.

"De forskellige medier formidler til forskellige brugere, og det er en væsentlig læring for de studerende, at kunne få øje på," siger hun.

Politikens artikler kan stadig tilgås via InfoMedia, Danmarks største mediearkiv, men Emilie Marie Bonde Aagaard påpeger vigtigheden af at kunne se mediernes helhed.

"Noget af det, som de studerende skal 'på den anden side', er ikke kun at lave artikler. Det er også at se, hvordan man bygger en webdok op, laver alternative fortællinger og indlejrer videodels i artikler. Det går man glip af i Infomedia, hvor kun teksten er med," siger hun.

Hun ærgrer sig over, at Politiken ikke længere er en del af e-ressourcerne, men hun anerkender, at skolen har et budget, som skal overholdes.

Genopstår Politiken på DMJX?

Om Politiken vender tilbage som en del af skolens e-ressourcer, er uvist. Julie Sommerlund håber dog stadig på en løsning.

"Jeg håber, at der er nogen fra Politiken som tænker: 'Ej, hvad var det lige, vi fandt på der? De skal da ikke betale det tredobbelte. Undskyld.' Det tænker jeg, at de skriver til mig lige om lidt."

“Jeg vil gerne kunne at jeg har gjort mit bedste

Ejvind Hansen har form
journaliststuderende, h

TEKST: CLARA KJELLERUP SEIGNEURET

FOTO: CARL STUBKJÆR RAVNBAK

I sine 20'ere havde Ejvind Hansen en idé om, at han ville prøve at redde verden med sin filosofi. Derfor forsøgte han at være en rigtig “nørdet” studerende.

Han brugte det meste af sin tid, som musikvidenskab- og filosofistuderende på Aarhus Universitet, på at forholde sig til noget, der på den ene eller anden måde var relateret til studiet.

Ejvind Hansen var bevidst om, at det var et prækært fag, han havde bevæget sig ind i, så han var overbevist om, at han skulle gøre sig fortjent til at få en mulighed for at leve af det.

“Det kom ikke af sig selv, så jeg var ret målrettet og determineret på, at jeg skulle være en af de bedste,” siger han.

På trods af den ekstreme målrettethed var det ikke nogle dårlige år som studerende, for han var så heldig at have fundet nogle fag han brændte for. Alligevel brændte han i perioder så meget for faget, at livet tvang ham til at holde en lille pause.

“Det var nok en idé om, at jeg gerne vil kunne sige til mig selv, at jeg har gjort mit bedste, når jeg engang skal dø,” fortæller Ejvind Hansen.

Blandt journaliststuderende på DMJX i Aarhus kendes Ejvind Hansen hovedsageligt som skolens selvudnævnte “Husfilosof”, der underviser i faget ‘Journalistikken i samfundet’ på 2. semester. I dag er Ejvind Hansen ansat i en stilling, der indebærer både undervisning, specialevejledning og forskning.

“Langt hen ad vejen er jeg
jo lykkedes med at gøre min
hobby til min levevej

– Ejvind Hansen, docent
på DMJX

ne sige til mig selv, e, når jeg engang skal dø”

mået at gøre sin passion for filosofi til sin levevej, og lærer de
vordan man kan bruge sin faglighed til at forstå og udfordre verden.

Fra Gram til filosofi

I sin opvækst i den lille sønderjyske by Gram, lå det ikke ligefrem i kortene at Ejvind Hansen skulle være filosof. Der var ingen akademikere i familien, men der lå en forventning om, at man altid gjorde sit bedste.

“Der blev (nok) rynket et par bryn, da jeg sagde, at jeg ville til Aarhus og læse musik og filosofi,” fortæller han.

I familien havde der altid været rum til, at man kunne drømme, men det var ikke specificeret, i hvilken retning. På den måde var der, ifølge Ejvind Hansen selv, et frirum til at vælge frit.

I dag har hans målrettethed båret frugt i form af flere akademiske titler. Som barn havde Ejvind Hansen egentlig en forestilling om, at han gerne ville køre post. Om det var den ikoniske postuniform, der fascinerede ham, var ikke til at sige. I ungdomsårene var det i stedet musikken, der fik lov til at fylde.

Efter gymnasiet med musik på højniveau, tog han sig et ophold på Vestbirk Højskole med en overbevisning om, at læren om musikken skulle blive hans levevej. Både guitar og klaver mestrer han fortsat den dag i dag, men da en skade i hånden satte en midlertidig stopper for musikken, begyndte de filosofiske spørgsmål at fylde mere.

På Aarhus Universitet i løbet 1990’erne blev musikvidenskaben igen overvundet af filosofien.

“Da jeg mærkede, at det var teorierne og tanker omkring musikken, der egentlig trak

mest, skiftede jeg over til at dyrke det lidt mere rent i form af filosofi,” fortæller Ejvind Hansen.

Det blev dog til en kandidat i filosofi og musik i 1999, og senere en ph.d. i filosofi i 2005.

“Jo mere jeg kunne dykke ned i de filosofiske ting, jo bedre var det og jo lykkeligere var jeg,” fortæller han.

I dag er musikken indstillet til hobbyplan, men den tekniske tilgang har han ikke lagt fra sig. Hvert år bruger Ejvind Hansen en uge af sin sommerferie sammen med en ven på at “nørde” sig igennem et stykke musik for derefter selv at indspille det. Men på trods af nørderiet, lytter han i hverdagen blandt andre Miles Davis, Bach og Mozart, når han skriver artikler, og ellers ligger Kim Larsen højt på listen.

“Med gammel firserpop vil man også tit ramme mit hjerte,” siger Ejvind Hansen.

Tavsheden som forskningsfelt

I 2023 tilegnede Ejvind Hansen sig yderligere titlen dr.phil. – den højeste humanistiske doktorgrad – med sin afhandling omhandlende mere journalistisk filosofi.

Og det var måske ikke helt tilfældigt, at hans doktorafhandling kom til at omhandle tavshed.

På trods af sin ærgerrighed for at udfordre vores opfattelse af virkeligheden gør Ejvind Hansen ikke meget væsen af sig i det daglige.

“Min familie vil nok beskrive mig som en lidt stille type, der er introvært og nok også eftertænksom,” siger han.

Og når hans kone og to voksne børn efterspørger rejser og higer efter fremmed kultur, deltager han primært for at være selskabelig. I stedet ser Ejvind Hansen sig selv som et “hjemmemenneske”.

“Mine rejser foregår inde i bøgernes verden,” fortæller han.

Men han kan faktisk godt lide at komme ud, især med naturen i fokus.

“Der er jo ikke så meget knald og bang, men måske er det i virkeligheden den ro, som jeg også prøver at skrive mig frem imod,” fortæller Ejvind Hansen.

Husfilosoffens hensigt

Da Ejvind Hansen i 2009 landede på en journalistuddannelse, oplevede han en kulturforandring fra den mere rene filosofi på universitet.

“På universitetet kunne man jo regne med, at folk synes, at filosofi var spændende, og jeg troede egentlig, at hvis bare man underviste med tilstrækkelig begejstring, så ville det smitte af. Men da jeg så mødte de tidligere studerende på DMJX, skete det ikke lige automatisk,” fortæller han.

Men Ejvind Hansen blev hængende, og i dag har undervisningen fundet en form, der, blandt andet efter læsning af utallige evalueringer, fungerer bedre. Formålet er, at vi skal lære at forstå, hvad det er for en virkelighed

vi ser ind i, og hvilke problemer vi skal være med til at løse.

Og det er naturligvis heller ikke tilfældigt, at alle journaliststuderende på DMJX i Aarhus får en smagsprøve på den journalistiske filosofi, når de påbegynder 2. semester. For Ejvind Hansen mener, at det er vigtigt, at vi ikke bare fokuserer på, hvad vi selv skal gøre. Så risikerer vi at blive en flok journalister, “som magthaverne løber om hjørner med”.

“Journalister har lært, at frem for alt, skal vi fremstille sandheden. Og det er jeg fuldstændig enig i. Problemet er bare, at det kan bruges strategisk. Magthaverne ved, hvilke ting, der tænder journalister og får dem til at løbe efter en bold,” siger Ejvind Hansen.

Hele idéen med ‘Journalistikken i samfundet’ er derfor, at vi skal lære at forstå vores faglighed udefra, og kunne reflektere over, hvordan vi som journalister er den “rigtige” fjerde statsmagt.

“Vi kan jo ikke bare give op på sandheden,” siger han.

Et uvant tomrum

Siden Ejvind Hansen i 2025 udkom med bogen ‘Tavshedens opbyggelighed’ baseret

på sin doktorafhandling har forskningsarbejdet været præget af en smule stilstand. For selv om Ejvind Hansen jævnligt producerer forskningsartikler til sin egen hjemmeside, mener han, at det bliver for kedeligt, hvis han i perioder slækker lidt på ambitionsniveauet.

Men på nuværende tidspunkt er der ingen særligt omfattende projekter på tegnebrættet.

“Det er en ‘ud af kroppen-oplevelse’ for mig,” siger Ejvind Hansen.

Lige siden den spæde karrierestart som filosof, har Ejvind Hansen altid haft det næste projekt foran sig. Hans erfaring siger ham dog, at man nogle gange skal lade verden komme til sig, når det drejer sig om de store projekter.

“Jeg håber ikke, at det var mit *peak*. Jeg tror, at man nogle gange må forsøge at holde skruen i vandet og vente på, at der sker nogle ting,” siger han.

Og heldigvis befinder Ejvind Hansen sig rigtig godt, hvor han er endt på DMJX.

“Langt hen ad vejen er jeg jo lykkedes med at gøre min hobby til min levevej,” fortæller han.

“Jo mere
jeg kunne
dykke ned i de
filosofiske ting,
jo bedre var
det og jo lyk-
keligere var jeg.”

- Ejvind Hansen, docent
på DMJX

How come the only Erasmus Mundus Masters journalism program is stationed in Aarhus?

Every late summer, around 90 international students arrive at DMJX and Aarhus University. They bring diverse experience and educational backgrounds, yet share admission to the unique Erasmus Mundus Master's program.

The question is, why is this program based in Aarhus?

TEKST: REEMA DANDACHI

ILLUSTRATION: SABA PEDERSEN

Even if most of the credits of the program are now taken at Aarhus University – forty out of the sixty available – the original idea for the master's program originated from DMJX. Among the founders are Inger Munk, now retired after twenty-five years, and emeritus professor Hans Henrik Holm. The program got the first consortium in February 2003, and in September 2005, the first cohort of twenty-five students walked in.

FACT BOX

The program: Erasmus Mundus Joint Degree in Journalism, Media, and Globalisation

Every year, around 400 to 500 admissions come in, and 80-90 students are admitted to the EMJ master's. The first year of the program is taught by DMJX and Aarhus University. The second year, the cohort is split up between four partner universities located in The Netherlands, UK, Germany and Czech Republic. All the second-year universities offer different specialisations, respectively being Politics & Communications, Crisis & Conflict, Cultures & Contexts, and Authoritarianism & Transition.

Alumni stem from more than 100 countries, and 10-15 fully funded scholarships are available. Future careers are found in top journalistic institutions, PhDs, and international organisations.

The first challenge that was posed was to allow a master's program to exist at DMJX. Due to national legislation, it is restricted to offer a BA degree at a university college of applied science level.

"The Erasmus Mundus Journalism degree is an academic degree, and it has always been that. It educates candidates for both Ph.D studies and to work in media industries and organisations. And in the start, national legislation at all levels were a big challenge for all the partners of the consortium", reflects Inger Munk.

To combat this problem, a centre was founded in close cooperation between Aarhus University and DMJX: the Centre for University Studies in Journalism (CJU). Through this local centre - stationed at Aarhus University - the master's was able to take form.

"The master's is offered through this local centre. Usually, you start local and go global, but in this case, we started globally and went locally afterwards. First, this global journalism program was launched, and the year after, the local Danish journalism masters," says Inger Munk.

What initially started as a centre created to offer the Erasmus Mundus master's degree turned out to be a way to build all the master's degrees at DMJX. And in a sense, the only reason why the Centre of Journalism could be launched, and later the EMJ

master's, is through a simple but powerful skill - networking.

"We are a small school, but already 15 years ago we had, I think, 70 partner universities around the world where our students could go to," says Henrik Berggren, Head of education for journalism programs at DMJX.

As understood from the conversation with Inger Munk, the program builds on this international network of institutions with journalism studies that DMJX has in its repertoire. This broad network of partners in the program has been expanding since the launch of the master's, and the aim was always that partners could bring other partners

those people started it. Again, it is all pure coincidence," says Henrik Berggren.

And to mimic a program like EMJ in another place is difficult. Since the birth of the master twenty years ago, there has not been a real competitor.

"I think it might also be because the journalism education is not widespread around Europe, so it demands expertise to do it. I don't know anyone who offers an Erasmus Mundus Masters programme like we do" says Inger Munk.

National legislations

Unlike the other master's degrees offered by DMJX, building a joint degree from scratch brings challenges like manoeuvring around national and European legislation.

"Most universities are only used to offer a single degree. So, this is a challenge, because a joint degree is really getting to change the machine room at universities. It's kind of a lifestyle. Everybody has been so keen on getting this program up and running from the beginning," says Inger Munk.

And again, this is a program unique in its nature. There is no other country that has succeeded in building a master's like this, so with trial and error, it has been launched.

"We were guinea pigs in how to make an Erasmus Mundus Master's education," says Inger Munk.

Another problem with legislation is that it changes often, so there is always something else to consider in the process of

bringing international students into Denmark.

"The EU has an aim to make everything European-like, and this is not necessarily the aim of the national authorities," says Inger Munk.

"Natural science has got enterprise scholarships, but the media industry is a poor indu-

stry. The industries of journalism are different from those for water supplies, which are richer. There is a difference in how each consortium can secure additional scholarships" she says.

Still, the European Union is necessary for the creation of the master's, as the prestige of the program also stems from its approval, which it gains every four or five years. The selection of which degrees get funding is incredibly rigid, and so far, there has been years where Mundus Journalism did not get that grant.

However, that did not change the high number of applicants for the program. When the program was in its beginning stages, it was discovered that it could apply for a grant. The allocation of money from the EU is equal for every Mundus program.

However, the Mundus scholarships - which include a complete waiver of all tuition fees, 1400 euros per month for two years, and free health and liability insurance - are weighted on the importance of the industry the master's is in.

As mentioned then the media industry is a poor industry, but Inger Munk says that international science specifically, has got enterprise scholarships.

Without the scholarship, the international diversity of the program might be jeopardised, as it would be mostly attainable for EU-citizens only to participate.

Studerende udfordrer DMJX: Hvad skal klimajournalistik egentlig kunne?

Nyt obligatorisk klimafag på DMJX deler vandene blandt de studerende. Mens nogle efterspørger en tydeligere retning, oplever andre, at faget gør et tungt emne mere nærværende.

TEKST: FILIPPA GULDBERG
ILLUSTRATION: ANTON LARSEN

Naturkatastrofer fylder igen og igen mediernes forsider, og klimadebatten farver både politik og offentlig samtale.

Det stiller nye krav til journalistikken – og til dem, der skal uddannes til at dække klima.

På DMJX i Aarhus har man derfor indført et nyt tre ugers undervisningsforløb i klimajournalistik på fjerde semester.

“Nyt tre ugers forløb giver studerende både klimavidenskab, brugerforståelse og refleksioner over egen praksis. Det hele med journalistikken i centrum.”

Sådan beskrives det nye fag på DMJX’ hjemmeside. Faget skal give de kommende journalister et bredt bæredygtighedsperspektiv. Det gælder både på miljøområdet, men også mediernes betydning, ifølge hjemmesiden.

Blandt de studerende vækker faget både begejstring og skepsis.

Mangel på retningssans

“Deres argumentation for, at vi skulle have faget var, at alt kan være klimajournalistik, fordi alt i sidste ende er relateret til vores klima. Det kan jeg også til dels følge dem i. Jeg ved bare ikke helt, om jeg er enig,” siger Martha Back.

23-årige Martha Back læser journalistik på fjerde semester på DMJX, men stiller sig skeptisk overfor det nye fag. Hun oplevede faget som værende formløst og præget af mangler.

“Jeg synes, der manglede en form for retningssans i faget. Hvad er det egentlig, at de vil have os til at kunne med det her?” siger Martha Back.

Martha Back foreslår selv, at faget kunne have været afviklet som et valgfag.

Studerende på fjerde semester kan vælge mellem data-, global- og undersøgende journalistik, men klimajournalistik er blevet obligatorisk, og det har undret Martha Back.

“Vi var nogle stykker, der var lidt overraskede over, at man på den måde zoomer ind på klima. Så kunne man lige så godt have et fag, der hed krigsjournalistik,” siger Martha Back.

I et skriftligt svar erkender Institutleder på Institut for Journalistik på DMJX, Henrik Berggren, at man altid kan diskutere, hvad en journalistuddannelse skal bestå af, og det glæder ham, at de studerende forholder sig til det.

“Da vi besluttede den nye studieordning for et par år siden, valgte vi at etablere et klimafag, ud fra netop den præmis, at der er en klima-dimension i rigtig mange journalistiske historier på stort set alle stofområder,” skriver Henrik Berggren.

Han sammenligner faget med samfunds-

økonomi, som også er et obligatorisk fag, fordi økonomi spiller en stor rolle i mange journalistiske historier.

Ideen bag

Martha Back stiller også spørgsmålstejn ved fagets varighed.

“Det her kan jeg jo ikke lære på tre uger,” siger Martha Back.

Men ifølge underviser Emilie Aagaard er det heller ikke ambitionen.

Hun underviser fjerde semester sammen med Mette Stentoft, hvor de arbejder med klimaets rolle i mediedækningen.

“Vi har ikke en ambition om at uddanne klimajournalister på uger. Vi har en ambition om, at dygtige journaliststuderende, efter tre semestre, kan bygge videre og få lidt mere indblik og viden om det her område,” siger Emilie Aagaard.

Henrik Berggren kan godt sætte sig ind i, at faget burde fylde noget mere, men understreger også, at det handler om prioriteringer.

“Hvis klimafaget skal fylde mere, skal noget andet fylde mindre,” skriver han.

Og uddyber, at målet er at give de studerende en basal forståelse – ikke at uddanne specialister. Det mener han, at man godt kan opnå med de 135 timers studiearbejde, som faget fylder.

Klima i øjenhøjde

Ikke alle studerende er skeptiske. Nogle har omvendt taget godt imod det nye fag.

En af dem er Emil Delord Frimand Probst, der også læser journalistik på fjerde semester.

Desuden er han forperson for De Studerendes Råd og medlem af bestyrelsen på DMJX.

Men i denne artikel udtaler han sig alene som studerende, der har haft klimajournalistik. Klimajournalistik har givet ham mulighed for at arbejde kreativt med et tungt emne. De studerende har både leget, tegnet og skrevet digte, og ifølge Emil Delord Frimand Probst har det ikke taget seriøsiteten ud af faget. Det har snarere gjort det jordnært.

“Det der svævende, højtravende fag, som er meget kompliceret og som også er vigtigt, kom lige pludselig ned på jorden,” siger Emil Delord Frimand Probst.

Det bekymrer ham ikke, at et nyt fag er

blevet indført, og klimafaget har givet ham endnu flere værktøjer til sit journalistiske arbejde.

“Jeg har jo også lært noget i brugerforståelse, som jeg også har brugt i klimafaget. Så jeg tænker, at mange af værktøjerne generelt set, kan bruges i andre områder,” siger Emil Probst.

Dette kan Emilie Aagaard nikke genkendende til.

Ifølge hende skal faget forberede de kommende journalister på at tackle et verdensdækkende og betændt emne.

Og det behøver ikke at være med klima som omdrejningspunkt.

Hun sammenligner det med at dække europæisk politik.

“Det er noget, der rører os alle sammen, men det er hamrende svært at skrive om, og folk gider ikke altid at høre om det,” siger Emilie Aagaard.

Journalister skal forstå klimaet

Som journalist går man forrest for formidlingen til folket, og vores klima er ingen undtagelse. Det mener Peter Langen, klimaforsker ved Aarhus Universitet, i hvert fald.

Da Peter Langen holdt foredrag for de journaliststuderende på fjerde semester, var hovedmotivet at give de studerende en bred forståelse for, hvad klima er, og hvad man skal bruge det til i journalistikken.

“Jeg vil gerne bidrage til, at unge journalister får en baggrundsviden, der gør, at når de taler med sådan en som mig, så ved de bedre hvilke spørgsmål, der skal stilles,” siger Peter Langen.

Han har også et råd til kommende journalister.

“Tag dig god tid til at lytte til eksperterne.”

Gruppearbejde - Hvad gør det

Gruppearbejde fylder markant på de journalistiske for er arbejdsformen så central? Og hvad giver denn for både elever og lærere?

TEKST: DANIEL NILSSON & HJALTE SMED
ILLUSTRATION: ANTON LARSEN

Gruppearbejde er en integreret del af hverdagen på journalistuddannelsen på Danmarks Medie- og Journalisthøjskole.

Mange opgaver løses i fællesskab, og samarbejde er en del af den faglige træning.

Argumentet fra skolen er klart: Journalister arbejder sjældent alene.

På Danmarks Medie- og Journalisthøjskoles hjemmeside står, at "arbejdet i studiegrupper træner dig til virkeligheden i vores brancher, hvor mange opgaver løses i teams og i tværfagligt samarbejde."

Gruppearbejdet er en fundamental del af skolens pædagogik på journalistuddannelsen, fortæller Mette Mørk, der er uddannelseskoordinator og lektor på Danmarks Medie- og Journalisthøjskole.

"Det træner ansvarlighed og samarbejdsevne, og det er to ting, der er vigtige, når de studerende kommer ud i branchen. Der er ikke meget journalistik, der bliver lavet af soloryttere. Vi giver dem nogle kompetencer for samarbejde, og det at tage ansvar i en arbejdsgruppe," siger hun.

Gruppearbejde er mere end bare arbejde
De positive perspektiver på gruppearbejdet er ikke kun noget, som DMJX har.

Effekterne af gruppearbejde bliver også taget imod med åbne arme på Syddansk Universitets journalistuddannelse.

"Gruppearbejde bidrager både til det faglige og sociale i undervisningen. Det er med til at kvalificere deres journalistiske valg," siger Louise Kjærgaard, uddannelsesleder og journalistisk lektor på Center for Journalistik hos Syddansk Universitet.

"Gruppearbejde gavner. Man får diskuteret, de ting man vælger at gøre, og hvorfor man vælger at gøre dem," siger hun.

Hun mener også, at motivationen spiller en vigtig rolle.

“

Det kan hurtigt ende i hyggesnak. Det kræver, at man har en vision om at fastholde koncentrationen.

– William Østergaard,
DMJX-studerende på 4. semester

Når opgaverne er indviklede, og arbejdsprocesserne er lange, kan det at have nogen at sparre med gøre en kæmpe forskel.

"Nogle gange er det også bare sjovt at lave ting i en gruppe. Man kan være med til at holde energien og motivationen oppe hos hinanden," siger Louise Kjærgaard.

De studerende

Mens uddannelsesinstitutionerne og lektorerne fortæller om de konstruktive sider af gruppearbejde, er der flere forskellige holdninger hos de studerende.

"Gruppedynamikken kan gøre, at man lige tænker sig om en ekstra gang, inden man kører derudaf," siger Sebastian Vestergaard Danielsen, journaliststuderende på første semester på Danmarks Medie- og Journalisthøjskole.

"Man kan blive lidt snæversynet, og gå i én retning og glemme alt andet. Det er der, at det er godt at få nogle perspektiver på," siger han.

Selvom der er mange gavnlige effekter af gruppearbejde, er det ikke altid en dans på roser. Fastholdelse af koncentration er et vigtigt element i, at gruppearbejdet skal lykkes.

Det mener William Østergaard, der er i gang med sit fjerde semester på Danmarks Medie- og Journalisthøjskole.

"Det kræver, at man har en vision om at fastholde koncentrationen. Man har indgået en kontrakt om, at nu laver vi noget. Man kan hurtigt falde i hyggesnak," siger han.

De omskiftelige makkere til de forskellige opgaver uden for studiegrupperne kan godt kræve tilvænning.

"Når man er i gang med et godt samarbejde, kan det godt virke frustrerende, når den nye opgave kommer, og man derved får tildelt en ny samarbejdspartner."

Det mener Anton Emil Jarltoft, journaliststuderende på første semester på Danmarks Medie- og Journalisthøjskole.

"Man får ikke lov til at bygge videre på den kemi og rutine, som man har opbygget sammen," siger han.

Forskellige arbejdstilgange kan også

skabe udfordringer i gruppearbejdet. Når man har en idé om, hvordan opgaven skal se ud, kan det være svært, hvis ens medstuderende ikke har den samme vision, mener Anton Emil Jarltoft.

"Det er svært at lægge ansvaret fra sig og stole hundrede procent på den anden person. Man vil gerne bestemme selv. Man har en ide om, hvordan tingene skal se ud, som måske ikke altid er tilsvarende hos sine gruppemedlemmer," siger Anton Emil Jarltoft.

Samme tilgang

Den måde, som undervisningen er bygget op på de to journalistuddannelser, kan virke meget ens, når man retter blikket mod gruppearbejdet.

Louise Kjærgaard fortæller, at man på Syddansk Universitet starter med at have håndværksfag, hvor man har journalistisk praksis.

De studerende bliver inddelt i redaktioner, hvor de udfører diverse småøvelser.

Det kan være 'tag lige en diskussion om dagens vigtigste mediehistorie', eller at man bruger hinanden til at give feedback og styrke ens ideudvikling.

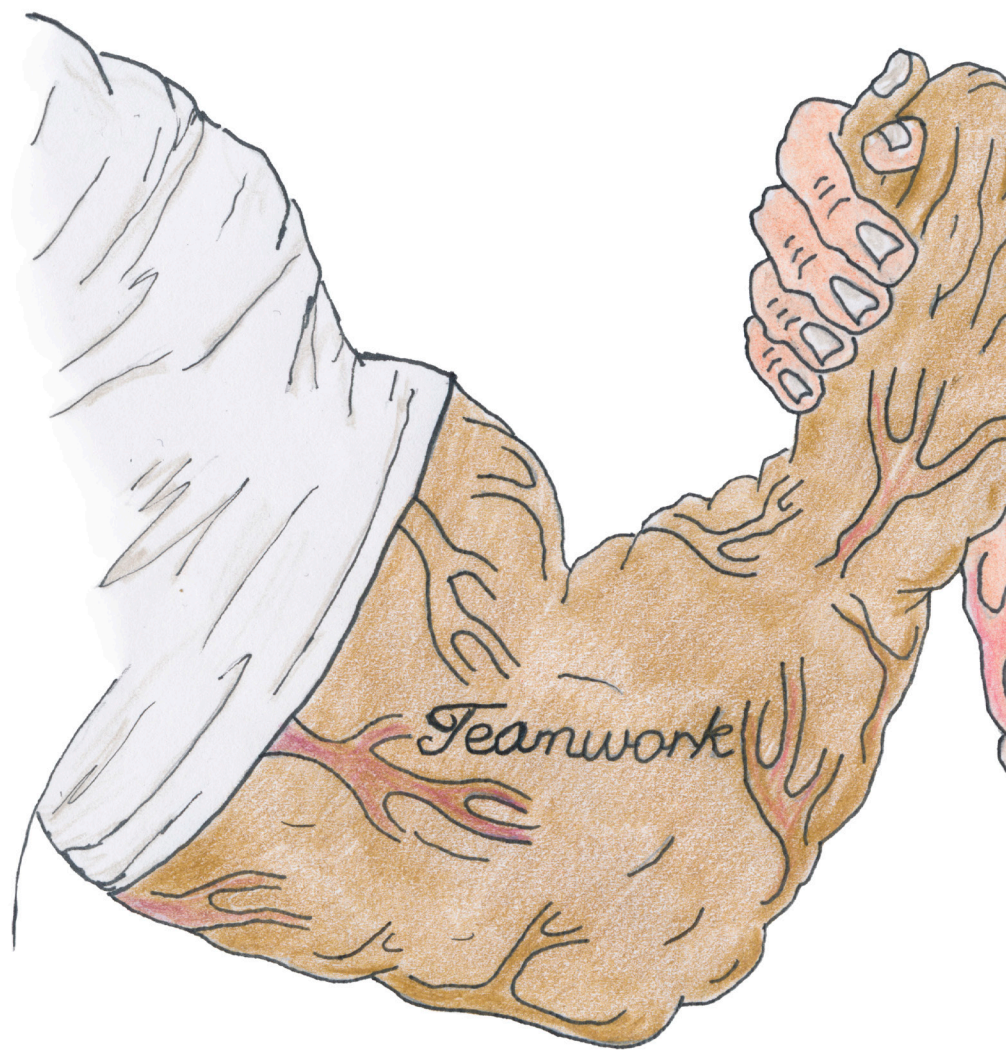
Redaktionerne bliver brugt løbende og i det daglige studiearbejde, fortæller Louise Kjærgaard.

Dette kan sammenlignes med faget Journalistisk metode 1, som man har på første semester på Danmarks Medie- og Journalisthøjskole.

Her bliver man inddelt i studiegrupper, der også bliver brugt løbende i undervisningen.

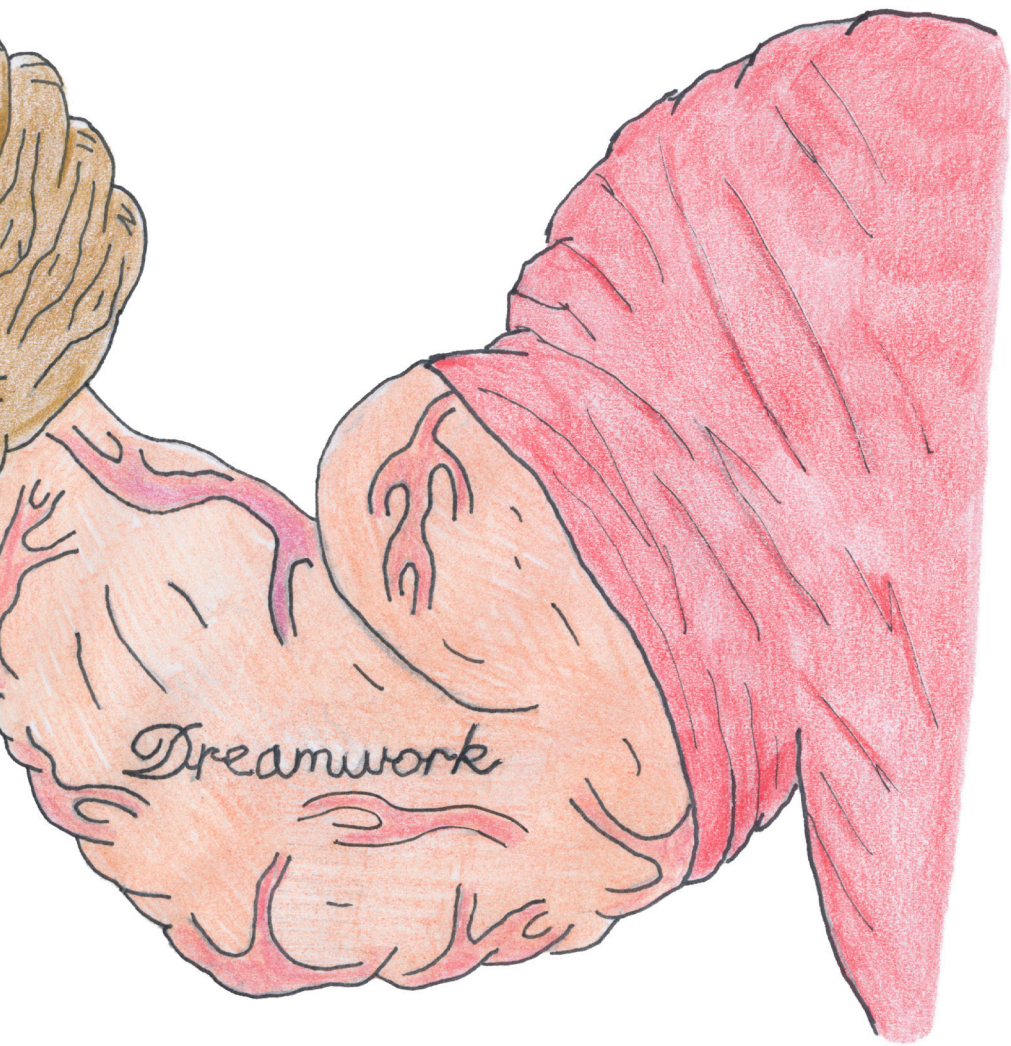
Man bruger også studiegrupperne til at udføre småopgaver, samt give feedback og bidrage til ideudviklingen, altså ligesom redaktionerne gør på Syddansk Universitet.

Gruppearbejde er bare en stor del af un-

egentligt?

uddannelser – men hvor-
e tilgang til gruppearbejde

dervisningen på begge uddannelser.

“Gruppearbejde fylder meget, men det fylder ikke det hele,” påpeger Louise Kjærgaard.

På Danmarks Medie- og Journalisthøjskole istemmer de sig den samme holdning til gruppearbejde.

“Det, at man laver ting sammen, og man kan ideudvikle og coache en makker, det giver de bedre resultater,” siger Mette Mørk.

“

Det træner ansvarlighed og samarbejdsevne, og det er to ting, der er vigtige, når de studerende kommer ud i branchen. Der er ikke meget journalistik, der bliver lavet af

– Mette Mørk, Uddannelseskoordinator og lektor på DMJX

Ansøgertallene til DMJX og SDU er stagneret efter flere års fald

For første gang i fem år er ansøgertallene ikke faldet på journalistuddannelserne på DMJX og SDU. I år har 686 søgt DMJX og 217 søgt SDU

TEKST: SOPHUS JORDT PETERSEN

Ansøgertallene til journalistuddannelserne på DMJX og SDU har de sidste par år kun været faldende. Indtil nu.

Hvor tallene sidste år var faldet til 673 ansøgere på DMJX og 215 på SDU, er der for begge uddannelserne nu sket en lille stigning til hhv. 686 og 217.

I 2021 lå ansøgertallene på omtrent dobbelt så meget: 1266 på DMJX og 486 på SDU.

Men faldet fra dengang er altså nogenlunde fladet ud – for nu.

Stærkt ansøgerfelt

Institutleder på Institut for Journalistik på DMJX, Henrik Berggren, er glad for at der efter flere år med faldende ansøgertal, nu er en lille fremgang.

“Vi oplevede i 2025, at vi havde et stærkt ansøgerfelt, selvom det var mindre end tidligere. Så vi håber, at det også er tilfældet i 2026. Vi har stadig mange flere ansøgere, end vi kan optage,” fortæller han.

I 2024, hvor det største fald skete – fra 988 i 2023 til 721 i 2024 – kaldte Henrik Berggren udviklingen for “mystisk”. Han fortæller, at han stadig ikke ved, hvorfor interessen for journalistuddannelsen faldt dengang.

“Vi må så håbe, at stabiliseringen i

2026 er udtryk for, at vi også fremover vil have et relativt højt ansøgertal, og at interessen for faget ikke fortsætter med at falde,” siger han.

Nedturen er stoppet

Også på SDU lyder der en forsigtig optimisme over stagnationen i udviklingen af ansøgertal.

“Med de positive briller er der en lille bitte fremgang. I hvert fald glæder vi os over, at nedturen er stoppet,” siger Louise Kjærgaard, uddannelsesleder på SDU.

Sammen med RUC og AU, har DMJX og SDU gjort mere ud af at reklamere for deres journalistuddannelser med blandt andet små film om uddannelserne på deres hjemmesider.

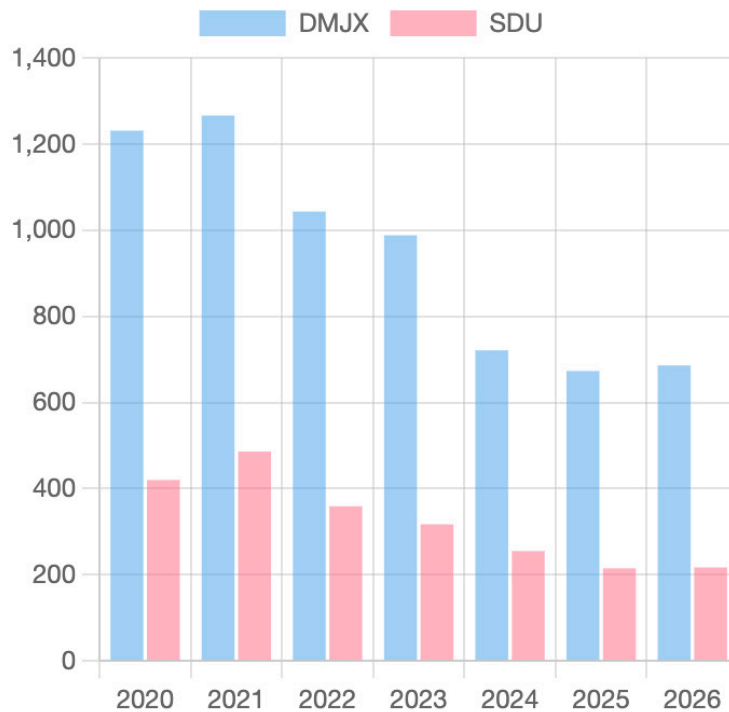
“Forhåbentligt kan det have en effekt i de kommende år,” siger Henrik Berggren.

Han fremhæver også den nye hjemmeside til de studerendes produktioner, Resonans, og arbejdet med at løse problemet med praktikpladser, som noget der skal gøre uddannelsen på DMJX mere attraktiv.

For fotojournalistuddannelsen er der modsat de andre journalistuddannelser sket et lille fald fra 113 i 2025 til 102 i år.

“Vi skal optage 12 studerende, så der er stadig hård kamp om pladserne, men også her skal vi selvfølgelig være opmærksomme på at få fortalt om uddannelsen, så vi som minimum kan fastholde det nuværende niveau,” siger Henrik Berggren.

Ansøgertal for journalistuddannelserne

Kilde: DMJX og SDU

Ro Overblik Modstand

På papir hver fredag. Prøv en måned for 0 kr.

Medieforsker: Måske laver *newsfluencerne* lortejournalistik, men de får folk til at følge med

I den endeløse stime af indhold på nettet, har den traditionelle journalist mistet sin position som *gatekeeper*. Skal de bevare deres del af nyhedsmarkedet, må der tænkes kreativt i formidlingen. Journalist Ida Ebbensgaard anbefaler at kigge mod de autodidakte *content creators*.

Fortsat fra forsiden

TEKST: KATINKA BLICHER BOLTHER &
LEA KAA SAND SØRENSEN

ILLUSTRATION: NIELS PLENGE

format adskiller den fra resten. Kun indholdet. Og det kan være en fordel, hvis man vil fange de unge brugere.

Det viser resultaterne af den netop offentliggjorte undersøgelse 'CONNECT', som er et forskningsprojekt i samarbejde mellem Danmarks Medie- og Journalisthøjskole og Roskilde Festival.

Projektet har kortlagt unges medievaner og idealer for deres medieforbrug. Undersøgelsen viser blandt andet, at sociale medier "fungerer som flow-medier med endeløse strømme af indhold," og at der blandt de 18 til 35-årige er en udbredt passiv nyhedsstrategi. De unge venter på, at nyhederne kommer til dem, fra venner eller forældre, i stedet for at opsøge dem selv.

Søren Schultz Jørgensen er projektleder på undersøgelsen og docent ved Danmarks Medie- og Journalisthøjskole. Ifølge ham har Rasmus Søndergaard og andre *content creators* en vigtig rolle i et velfungerende demokrati.

"Samfundsmæssigt, politisk, demokratisk, vil han (Rasmus Søndergaard, red.) konvertere passive samfundsborgere til aktive samfundsborgere. Det er samme rolle, gratisaviserne spillede i en lang periode. Måske laver de lortejournalistik sammenlignet med alle de fine betalte aviser. Men de får en halv million mennesker til rent faktisk at følge med," siger Søren Schultz Jørgensen.

Effekten af Rasmus Søndergaards videoer understreges i de ofte lange kommentarspor. I det spor er blandt andre @Pinacolada-9372, som hylder youtuberne for deres arbejde.

"Kæmpe respekt til jer begge to for at lave denne video. Unge som mig selv og jeres målgruppe er måske ik lige typen, der læser avis eller ser nyheder hver aften, så jeg føler personligt jeg ved meget mere om situationen nu, end jeg gjorde før, tak," skriver brugeren.

Journalistik er en metode og et håndværk
Kommentarsporet til Rasmus Søndergaards video er i det hele taget fyldt med hyldester til den folkeudnævnte 'dokumentar' og Håbs evner som 'journalist'. Kommentarer der indikerer, at seerne opfatter videoen som en journalistisk produktion.

Rasmus Søndergaard skriver desuden selv om videoen, at formålet er at gå "en lidt

anden vej" end mediernes hurtige rubrikker. Han vil give mikrofonen til den grønlandske befolkning. Decideret journalistik er det dog ikke, forklarer hans manager, Simon Ottesen i et skriftligt svar.

"Videoen er ikke lavet som et modsvar / journalistisk-projekt, men af ren nysgerrighed for hans - og hans seeres - egen uvidenhed omkring Grønland," skriver manageren.

Rasmus Søndergaard havde ikke mulighed for at uddybe i et interview.

Ifølge Søren Schultz Jørgensen kan det have konsekvenser, når brugerkontrakten er uklar.

"De gamle leverandører har presseetiske regler, professionalisme, uddannelse, kriterier, en kontrakt med politikerne, som støtter den slags medier, en brugerkontrakt, et pressenavn. Hele lortet er spundet ind i forskellige former for kontraktmæssige, tillidsmæssige konstruktioner. *Content creators* er fuldstændig udenfor.

Det er jo i virkeligheden det, som gør det udfordrende," siger

Søren
Schultz Jørgensen.

Især bliver det problematisk, hvis *content creators* stiller sig som modpøler til den professionelle mediebranche. Hvis de kritiserer den etablerede presse for at være overfladisk med hurtige rubrikker, kan det føre til en *crowding out*-effekt. En fortrængning af rigtig journalistik fra unge menneskers horisont, forklarer Søren Schultz Jørgensen.

Det kan dog også have den modsatte effekt, *crowding in*-effekten. Når journalistiske produkter bliver en del af den evindelige strøm af YouTube-videoer, kan det vække seernes nysgerrighed for netop journalistikken.

“Det værste, der kan ske, er, at I på uddannelserne bliver formet ind i nogle journalistiske formater, som i virkeligheden allerede er afgået ved døden.

- Ida Ebbensgaard, journalist og medstifter af mediet Zetland

De unge søger altså stadig mod de klassiske medier som DR.

Ifølge 'CONNECT', er de hyppigst brugte DRTV og YouTube. Og når de selv skal udpege, hvilke nyhedskilder de foretrækker på sociale medier, er de store nyhedsbrands den klare vinder. Influencere er langt nede på listen.

Alligevel mener journalist Ida Ebbensgaard, at man risikerer at tabe en hel generation af brugere på gulvet, hvis medierne fortsætter som nu.

For hvis man tænker journalisten som en lystfisker, kan det i princippet være ligegyldigt, hvor stor en fiskekrog, der hænger for enden af fiskestangen. Hvis maddingen ikke lokker, bidder fisken ikke på. Tilsvarende handler det for journalisten i stigende grad om at bruge nye, attraktive formater og udnytte dem til at få indholdet ud til en bredere målgruppe.

"At lære journalistik er at lære en metode til at videreformidle virkeligheden. Vi (red. mediebranchen) har haft så travlt med at lave radioaviser og gammeldags trykte papiraviser til folk over 60 år, at vi simpelthen har undladt at tale i den næste generations sprog. Og det tror jeg er en kæmpe fejl," siger Ida Ebbensgaard.

Up for grabs

Ida Ebbensgaard ser videoen som en slags reportage eller en personlig erkendelsesrejse. Og selvom der kunne siges meget om den journalistiske værdi, mener hun ikke, der skal peges fingre. Tværtimod.

"Lad dem vise vejen, men lad dem ikke stå alene," lyder hendes opfordring.

I stedet for at sidde fast i forældede journalistiske formater, skal journalister turde tænke nyt og anderledes.

Der er endnu ingen journalistiske medier i Danmark, som for alvor har sat sig solidt på en moderne formidling af journalistikken i øjenhøjde med brugerne. Banen er åben. Og mulighederne er endeløse.

"Det værste, der kan ske, er, at I på uddannelserne bliver formet ind i nogle journalistiske formater, som i virkeligheden allerede er afgået ved døden," siger Ida Ebbensgaard.

Hendes håb er, at fremtidens journalister tør nytænke den journalistiske formidling.

Det er den helt store udfordring for den næste generation af journalister: At forny fortællemetoden.

Unge vil have mere end TikTok

Læser man en kommentar, som den fra @Pinacolada-9372, kan man komme til at frygte for de klassiske mediers fremtid. For har de overhovedet en berettigelse, hvis de ikke bliver brugt?

For at svare på det spørgsmål, må man først undersøge om den drinksglade YouTube-bruger overhovedet er repræsentativ for andre unge. Ser man på tallene fra 'CONNECT', er der ikke noget at frygte.

Ni ud af ti af de unge mener, at man bør følge med i professionelle nyhedsmedier, være kildekritisk samt opsøge information og holdninger uden for sit eget ekkokammer.

Manden med den store røde mikrofon

På TikTok og Instagram har nyhedsformidlingen fart over feltet, og journalistens ansigt fylder hele skærmen. Et af de ansigter, der ofte dukker op i Ekstra Bladets feed, er Frej Kofoed.

TEKST: SEBASTIAN BRUS ARENTOFT & RIGMOR JANIK
FOTO: CARL STUBKJÆR RAVNBAK

Frej Kofoed er en af de journalister, der har været med til at udbrede de korte håndholdte nyheder, alt sammen med hans fändenivoldskhed, fængende introer og med henblik på at nå de unge, der hvor de er. Nemlig TikTok og Instagram.

Ifølge Frej Kofoed fungerer hans og Ekstra Bladets metoder til at nå et bredt publikum så godt, at andre medier skeler til dem. For når nyhederne eksponeres i stor stil, begynder konkurrenterne at lytte. Og det sker, selvom hele Frej Kofoeds karriere bærer præg af et opgør med det etablerede.

Fra Konservativ kommunalpolitiker til Ekstra Bladets superstjerne

29-årige Frej Kofoed startede sin karriere langt fra den journalistiske bane. Som en del af Det Konservative Folkeparti blev han ved kommunalvalget i 2017 valgt ind som det yngste byrådsmedlem nogensinde i Fanø Kommune. I 2019 valgte han dog at fratræde sin plads for at starte på journalistuddannelsen på Syddansk Universitet.

Han fortæller, at der som del af et parti let kan opstå en form for stammekultur, hvor alt formanden gør, er det rigtige. Man skal være enige om alting, og det havde Frej Kofoed svært ved.

“Det kunne jeg ikke finde mig tilpas i, fordi jeg jo også synes, at de Konservative gjorde ting forkert nogle gange. Det kan man jo så ikke rigtigt sige højt,” siger Frej Kofoed.

I sin tid som kommunalpolitiker deltog Frej Kofoed i byrådsmøderne. Her var der ofte et par journalister, hvilket skabte en interesse for faget.

“Jeg tænkte ‘Hold da kæft, det virker fedt mand!’. Men nogle gange skrev de også noget værre lort, og så tænkte jeg, det der, det kan jeg også finde ud af,” fortæller Frej Kofoed.

I 2019 begyndte Frej Kofoed at læse journalistik på Syddansk Universitet, og i 2021 søgte han praktikplads, hvor han blev ansat som praktikant hos Ekstra Bladet. Derfra er alt faldet i hak.

I 2022 stoppede han i praktik hos Ekstra Bladet, hvor han efterfølgende blev fastansat. Det fik den betydning, at han aldrig færdiggjorde sin uddannelse på Syddansk Universitet, men i stedet kastede sig direkte ud i journalistikkens verden. 2022 var også året, hvor Ekstra Bladet kom på TikTok.

Frej Kofoed var dengang, og er stadigvæk i dag, en stor bidragsyder til den tabloide nyhedsformidling. Særligt har han været med til at få hjulene til at rulle på de sociale medier.

“Og det gik jo bare skidegodt! Rejsen har været meget kort og ligefrem,” siger Frej Kofoed.

Frej Kofoed fortæller yderligere, at Ekstra Bladet har 230 millioner visninger på TikTok om året og, han peger selv på, hvor ofte hans eget ansigt bliver vist på brugernes skærme.

“Personligt tror jeg, at mit ansigt bliver vist over 100 millioner gange om året,” siger Frej Kofoed.

Ville ikke have fungeret i militæret

“Jeg ville passe dårligt ind i militæret, for eksempel,” siger Frej Kofoed.

Frej Kofoeds aversion mod politiske hie-

rarkier var hans første skub mod journalistikken. Og den anti-autoritære tilgang har han også taget med sig i sit journalistiske virke.

“Men det tror jeg også er en god evne at have som journalist, at man ikke bliver benovet, bare fordi du står foran Mette Frederiksen eller en anden autoritær person,” siger han.

Også i hans eget hus er der plads til kritik. For da Ekstra Bladets famøse nytårstorsk skulle uddeles, blev dét Frej Kofoeds opgave.

“Det blev løst lidt wack, men jeg havde lovet at komme på arbejde og give den der skide fisk, og lige da jeg mødte ind på ar-

bejde, blev det afsløret, at det var Henrik Sass Larsen, som havde vundet Årets Nytårstorsk 2025, og så var der ikke så meget at gøre”, fortæller Frej Kofoed.

“Så tænkte jeg ‘okay’, nu kan jeg lige skælde Ekstra Bladet ud over, at de har fyret min gode kollega René Fredensborg, og at jeg skal ud til Henrik Sass Larsen og ‘hylde’ én som ham,” siger han.

Ekstra Bladets nytårstorsk er en pris, der bliver givet hvert år til en person, der har dummet sig mest på det forgangne år. Mediet nominerer kandidaterne, og derefter kan læserne stemme på den person, de synes, der har fortjent torsken. Prisen har været uddelt siden 1977 og vinderen modtager en fersk torsk. I 2025 vandt Henrik Sass Larsen Ekstra Bladets nytårstorsk for hans dom angående besiddelse af overgrebsmateriale på børn.

Episoden udløste kritik i Presselogen på TV 2 og den kritik kunne mærkes hos Frej Kofoed.

“Jeg har dybest set ikke noget imod kritik, men når den er berettiget, så er det da irriterende, og det, syntes jeg, kritikken, vi fik i Presselogen, var,” siger Frej Kofoed.

Ekstra Bladet-Frej eller private Frej?

Frej Kofoed er én ud af en gruppe unge journalister på Ekstra Bladet, som danskerne i høj grad bliver eksponeret for. Særligt på de sociale medier. Det har resulteret i en stor følgerskare på hans private profil, og netop det har betydning for, hvad han kan dele og ikke dele.

“Det betyder, at jeg ikke kan dele ud af mine holdninger til ting jeg laver journalistik om. Og jeg laver heller ikke indhold til min private profil, som minder om det jeg laver på Ekstra Bladet. Jeg er meget bevidst om, at jeg ikke deler noget, der forvirrer brugerne,” siger Frej Kofoed.

Frej Kofoed uddyber og fortæller, at han ikke oplever det som svært at skelne mellem Frej-fra-Ekstra Bladet og privat-Frej.

Når jeg laver noget for Ekstra Bladet, så er det jo med den store røde mikrofon i hånden og på Ekstra Bladets egne medier, det bliver udgivet. Og når jeg fjoller på mine egne profiler, så tror jeg godt, at folk kan skelne,” siger Frej Kofoed.

Selvom Frej Kofoed ofte *reposter* sit journalistiske arbejde på sine egne private profiler, så mener han godt, at hans følgere på Instagram kan få indblik i begge sider af hans liv, både som privatperson og som journalist, uden at det forvirrer eller står i vejen for hans arbejde.

“På samme dag som jeg har interviewet Lars Løkke, kan jeg nogle timer senere sidde og nyde en softice på Enghave Plads. Det tror jeg ikke, at folk bliver forvirrede over,” siger Frej Kofoed.

Den nye medievirkelighed

For Frej Kofoed er sociale medier ikke et værktøj, men en del af den nye medievirkelighed.

“Rigtig meget god journalistik når slet ikke den yngre målgruppe, fordi den enten udgives i papirformat eller bag en betalingssmur på hjemmesider, som de yngre aldrig kunne drømme om at besøge,” siger Frej Kofoed.

Derfor mener Frej, at de må udkomme dér, hvor de unge allerede er. Men synligheden forpligter og ved særligt voldsomt ind-

hold sætter Ekstra Bladets SoMe-redaktion en aldersgrænse på 18+ på indholdet. På de andre videoer er det som udgangspunkt 13+.

Samtidig holder han et tydeligt skel på sine private profiler og undgår derfor politiske holdninger og formater, der ville kunne forveksles med Ekstra Bladets indhold.

“Ligesom når man ser Kåre Quist lave *thirst traps* på Instagram, så ved man, at nu er det privat-Kåre og ikke ham fra partilederdebatten,” opsummerer han med et grin.

Balancen mellem substans og underholdning

Frej Kofoed fortæller, at selvom deres videonyheder på Ekstra Bladets TikTok- og Instagram-profil er klippet hurtigt, har en uformel tone og til tider bruger fjollet eller dramatisk underlægningsmusik, er substansen i historierne altid fundamentet for den historie Frej Kofoed vil fortælle.

“Sådan nogle hjælpemidler er vi ikke for fine til, men der er helt klart nogle spilleregler og formalia, der skal være opfyldt,” siger Frej Kofoed.

I Ekstra Bladets video-nyheder bliver der altid faktatjekket, altid forelagt for begge parter i en sag, og der bliver også givet plads til genmæle.

“Videoen skal kunne stå alene, som en artikel skal kunne”, forklarer han.

Det er aldrig underholdningen selv, der er drivkraften, men det er derimod vinduet for, at substansen kan skinne igennem. For Frej Kofoed er journalist uden forlegenhed. Han ved, hvad der virker for at ramme Ekstra Bladets målgruppe, og han ser netop de tabloide greb som en nødvendighed for at inddrage seeren.

Hans karakteristiske videoer, hvor han har ansigtet helt oppe i kameraet, pop-kulturelle referencer og bombastiske ordvalg i videoerne er altså et bevidst valg.

Han beskriver selv sin metode som at forklare nyheden til sin lillesøster, der går i gymnasiet. Der mener han, at FaceTime-fortælleformen fungerer langt bedre end eksempelvis TV-avis-fortælleformen.

“De unge i dag har et for stort bullshit-filter og skal have nyheder lige i smasken, før de gider at forbruge,” siger Frej Kofoed.

Den øgede identifikation er en moderne magtfaktor, der bryder den kunstige distance, som journalistik traditionelt set har haft, mener han.

Ifølge Frej Kofoed kan det sagtens betale sig at udfordre normerne for at rykke grænserne for, hvad seriøs nyhedsformidling er.

“Mange morede sig i starten, men grebet fungerer, og nu gør alle medier det samme,” siger Frej Kofoed.

Det største problem i nutidens journalistik?

Men hvad oplever Frej Kofoed egentlig som det største problem i nutidens journalistik?

“At medierne ikke er, hvor brugerne er. Vi har en hel generation, der er helt vilde med tech-giganterne. De ser mere og mere YouTube. Snapchat er pludselig blevet en ting igen. Og medierne de kører bare inde på deres egne hjemmesider og på flow-TV. Det tror jeg helt klart er det største problem,” siger Frej Kofoed.

Frej Kofoed peger desuden på, at Ekstra Bladets store seertal på TikTok er et godt bevis på, at brugerne gerne vil have nyheder. De skal bare imødekommes på de rigtige platforme.

“ Personligt tror jeg, at mit ansigt bliver vist over 100 millioner gange om året.

— Frej Kofoed, journalist på Ekstra Bladet

Hvordan dækker med

Da Mette Frederiksen udskrev valg fra Folketingets talerstol, tryk-
diernes valgmaskiner, der på få minutter ryddede nyhedsfladen.
Hvordan dækker med? Illustreret Bunker har spurgt to af la-

TEKST: LAURA KRISTENSEN
ILLUSTRATION: SABA PEDERSEN

Bag breaking-bjælker, liveblogs og nye tv-formater ligger flere måneders forberedelse, lange ideudviklinger og et hav af redaktionelle til- og fravalg. På de politiske redaktioner er intet overladt til tilfældighederne, når valget skal dækkes.

Det gælder ikke mindst på DR og Jyllands-Posten, hvor valgdækning byder på et hav af redaktionelle beslutninger: Hvilke historier skal bringes? Hvilke skal ikke? Hvad er mediets ambition og mål med valgdækningen?

Det kræver tid og forberedelse at finde ud af. Og det er derfor et arbejde, der altid løbende er i gang - især, hvis man er DR, forklarer DR's politiske redaktør, Rasmus Dam Nielsen.

"Når man har defineret de overordnede målsætninger og ambitioner med dækningen, begynder man selvfølgelig at bygge sin maskine ud fra det, man tror er den bedste opsætning til at få indfriet dem," fortæller han om DR's valgstrategi.

“ Vi tager ikke udgangspunkt i Christiansborg. Vi tager udgangspunkt i virkeligheden, og så bygger vi historien op derfra.

- Carsten Ellegaard

journalistisk chef, Jyllands-Posten

DR's valgløfter

Ved det netop afsluttede folketingsvalg var DR's valgmaskine bygget op omkring fire søjler.

Den første søjle er live- og overbliksdelen. På dr.dk kan man bygge sit eget flertal, tage en kandidattest og følge en live-blog, som journalister opdaterer med det seneste nye fra valgkampen - fra tidlig morgen til sen aften. Det skal sikre, at DR lever op til deres ambition om mere puls i valgdækningen.

"De skal fokusere på dagen, på at være

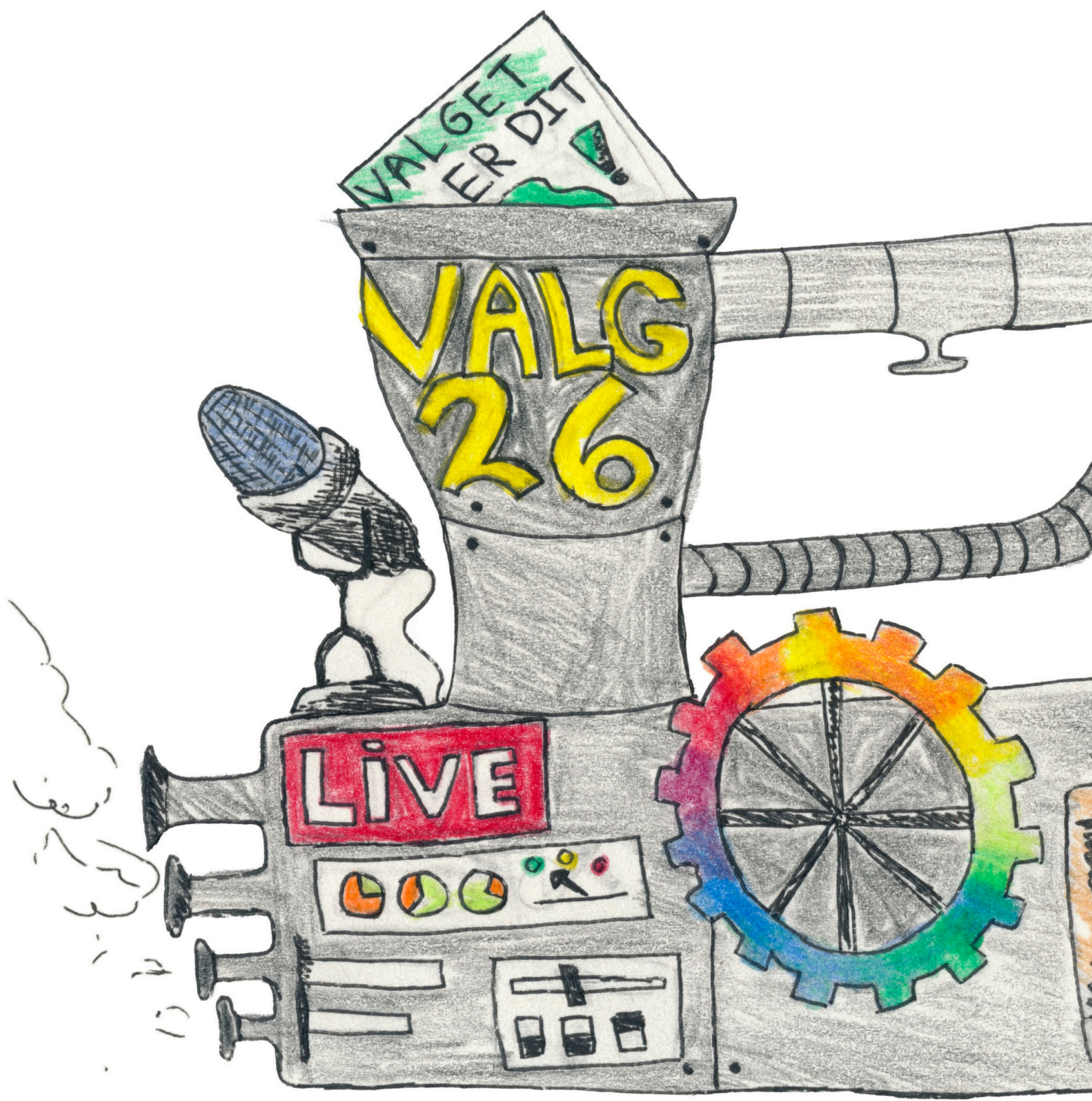
hurtige, være først på nyhederne, så danskerne kan regne med, at når der sker noget i løbet af valgkampen, så er DR dér," siger Rasmus Dam Nielsen.

Den anden søjle er en indsatsgruppe, der skal holde liv i de store dagsordener og udkomme hver dag.

"Indsatsgruppen skal lave selvstændig, egenproduceret journalistik ind i de store

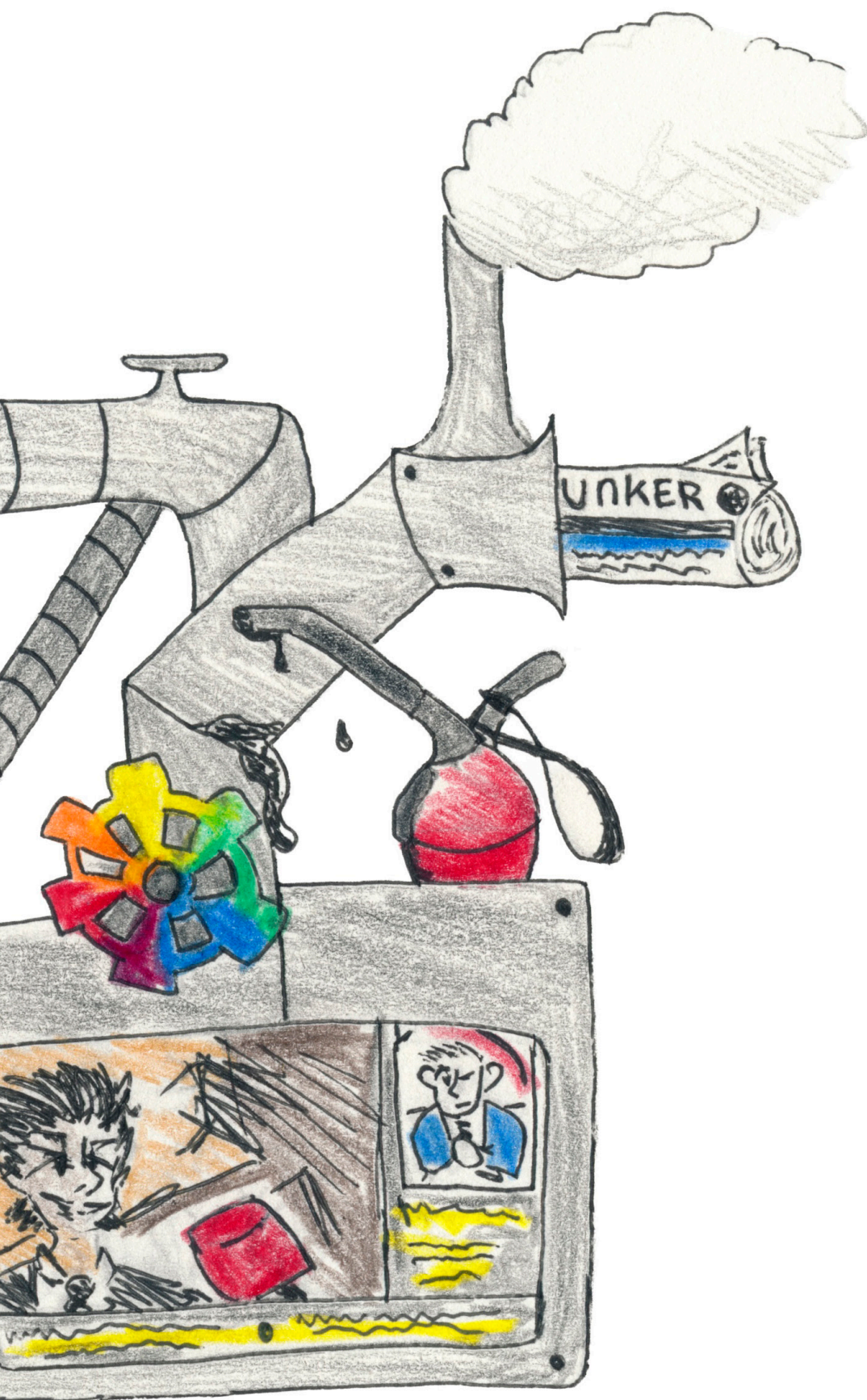
dagsordener. For eksempel er der rigtig meget om pension lige nu. Så er det den gruppes opgave at lave de kritiske vinkler til dagen efter," siger Rasmus Dam Nielsen.

Den tredje søjle består af en mindre gruppe med friere kræfter til at lave de større historier. Ikke graverjournalistik som sådan, men en mellemting, forklarer Rasmus Dam Nielsen.

ierne folketingsvalg?

vkede hun ikke kun på valgknappen. Hun satte også gang i me-
Men hvad sker der egentlig bag kulisserne, når et folketingsvalg
ndets største medier, DR og Jyllands-Posten.

Endelig er der DR's distrikter – de ni regionale afdelinger, DR er delt op i, som eksempelvis DR Østjylland og DR Fyn. De har hver deres lokalt forankrede redaktion, hvorfra de indsamler og formidler lokale nyheder og historier.

”Når man har et stort fokus på live-dækning, kan dagsordenen hurtigt ende med at blive dikteret af Christiansborg,” forkla-

rer Rasmus Dam Nielsen.

Derfor spiller distrikterne en vigtig rolle i DRs valgdækning, fordi de er med til at sikre den rette balance mellem de temaer, der fylder i valgkampen, og de historier, som optager danskerne uden for Christiansborg.

’Det virkelige valg’

Hos Jyllands-Posten har de i deres valgdækning særligt stort fokus på verden uden for Christiansborg, fortæller Jyllands-Postens journalistiske chef, Carsten Ellegaard.

Han peger på, at man under en valgkamp ofte taler mere om, hvad der sker inde på Christiansborg, end på, hvad det får af konsekvenser ude i landet.

”Der er to led i valgdækningen. Der er parlamentarik – eller politik-politik. Det, der foregår på Christiansborg; hvem vil danne regering med hvem? Det er meget internt. Det, vi synes er mere interessant, er, hvad politikerne har gjort og vil gøre, og hvilken betydning det har ude i virkeligheden,” siger Carsten Ellegaard.

Hos Jyllands-Posten har de derfor navngivet deres valgdækning ’Det virkelige valg’.

”Vi tager ikke udgangspunkt i Christiansborg. Vi tager udgangspunkt i virkeligheden, og så bygger vi historien op derfra,” siger han.

Det er selvfølgelig op til fortolkning, hvor virkeligheden befinder sig. Det anerkender Carsten Ellegaard. Men for ham er det mere et spørgsmål om perspektiv end om geografi, selvom han ikke lægger skjul på, at de hos Jyllands-Posten har det, de kalder et jysk mindset.

Carsten Ellegaard fremhæver som eksempel, at det er nemt at sidde i København og beslutte, at der skal være flere solcelleparker rundt omkring. Der er det Jyllands-Postens opgave at spørge, hvorfor de skal være lige dér, forklarer han.

”Det kan godt være, der er bedre plads (i jylland, red.), men det går ud over nogle mennesker, når man sidder og træffer de beslutninger. De mennesker vil vi gerne skrive om og vise, hvad det er for nogle konsekvenser, beslutningerne har. Det er vores tilgang til valgkampen,” fortæller Carsten Ellegaard.

Ikke kun valg

Når Jyllands-Posten forbereder deres valgdækning, er en vigtig faktor også at få andet end selve valgkampen på dagsordenen.

”Jeg tror ikke på, at folk kun gider læse om folketingsvalg i tre og en halv uge. Det kan vi også se på vores læsertal. Der er mange andre ting, folk er interesseret i at læse om,” siger Carsten Ellegaard.

Valgkamp fylder meget hos både DR og Jyllands-Posten, og selvom det for den almindelige nyhedsforbruger kan føles som om, den dominerer alt, formår visse nyheder alligevel at sætte valgdækningen lidt på pause.

”I weekenden efter valgudskrivelsen gik valget i stå på grund af situationen i Mellemøsten,” påpeger Carsten Ellegaard.

Spaltepladsen er begrænset, og nogle historier er så vigtige, at selv valgkampen må

vige, forklarer han.

”I den situation prioriterer vi højt på Mellemøsten. Man kan selvfølgelig godt dække begge dele, og vi har stadig også folk til at lave helt andre ting. Historier der hverken har med Mellemøsten eller valget at gøre. Det gør vi for at sikre, at vi har det rigtige mix,” fortæller Carsten Ellegaard.

Altid klar til valg?

Da Mette Frederiksen udskrev valget den 26. februar, kom det som lidt af en overraskelse for de fleste. Selv nogle af hendes egne topministre, Troels Lund Poulsen (V) og Lars Løkke Rasmussen (M), virkede ikke som om, de var blevet orienteret på forhånd.

Men selvom alle blev taget lidt på sengen, er det ikke noget, der har haft den store betydning for hverken DR eller Jyllands-Postens valgdækning. Planerne var lagt, maskinen smurt og alle medarbejdere var klar på, hvad der skulle ske.

”Vi var forberedt. Vi vidste godt, hvad vi skulle. Det er sådan set bare en maskine, der kører. En meget travl maskine, men vi var forberedt på, hvad vi skulle gøre, da hun (Mette Frederiksen, red.) trykkede på knappen,” siger Carsten Ellegaard.

Han indrømmer dog, at valgudskrivelsen kom en smule bag på ham og resten af redaktionen.

Hos Jyllands-Posten var forudsigelsen nemlig, at statsministeren ville udskrive valget tirsdag den 3. marts. I det regnestykke var man altså kun på dag minus fem, da valget blev udskrevet torsdag den 26. februar.

”Vi sad midt i et redaktionsmøde ved nittiden. Der var nogenlunde ro på, men så gik der ikke længe. Under en time efter buldrede det løs,” fortæller Carsten Ellegaard.

Historien er nogenlunde den samme hos DR. De indledende forberedelser havde været i gang siden kommunalvalget i november sidste år, men at valgmaskinen allerede skulle køre igen i slutningen af februar, kom også bag på Rasmus Dam Nielsen og hans kolleger i DR.

I tiden op til en valgudskrivelse løber der mange rygter på Christiansborgs gange, og de fleste medier forsøger løbende, ud fra det, at analysere sig frem til, hvornår valget kommer, forklarer Rasmus Dam Nielsen.

”Vi troede først, det ville komme ugen efter. Også fordi der var et hofbal planlagt om fredagen (dagen efter valgudskrivelsen, red.), som vi havde en formodning om, at de ville tage hensyn til,” siger han.

Men selvom analysen denne gang ramte en lille uges tid forbi, kom DR's valgmaskine såmænd hurtigt op i omdrejninger – allerede samme aften var der nemlig partilederdebat i DR-byen.

Berlingske på jagt:

Endnu en gang er nye dokumenter i sagen
Journalistpraktikant Emil Lund fortæller om ar

TEKST: ALBA OLANDER

ILLUSTRATION: NIELS PLENGE

Jeffrey Epstein og hans forbindelser til verdens elite har i årevis været genstand for massiv medieinteresse. Da nye dokumenter i sagen blev offentliggjort, begyndte medier verden over at gennemgå materialet i håb om at finde nye spor.

På Berlingske gik optravlingsarbejdet for alvor i gang, da Danmark dukkede op i filerne.

En journalistisk blodrus

For Emil Lund og hans kollegaer på Berlingske begyndte interessen for Jeffrey Epstein på en weekendvagt kort før juleferien.

“Normalt på sådan en weekendvagt sidder man bare og skriver nyheder og sørger for, at Berlingskes hjemmeside er opdateret, hvis der sker noget hen over weekenden,” fortæller Emil Lund.

Men da Emil Lund mødte ind lørdag morgen for at holde skansen, var dagens udsigter anderledes hektiske. De nyfundne danske spor trak i Emil Lund og hans kollega, og jagten på, hvad der kunne gemme sig i filerne, gik hurtigt i gang.

På billederne kunne man se Jeffrey Epstein iført en rød dunjakke foran flere lokationer i indre København. Med sig havde han Ghislaine Maxwell, der i dag afsoner en fængselsdom på 20 år for blandt andet sextrafficking af mindreårige. Med på turen var også den franske modeljæger Jean-Luc Brunel.

Det fik Emil Lund til at skrive et portræt af modeljægeren.

“Jean-Luc var på en eller anden måde et bindeled mellem Jeffrey Epstein og Europa. Så det pustede til spekulationer om, hvad Jeffrey Epstein egentlig havde foretaget sig i København,” fortæller Emil Lund.

Jean-Luc Brunel blev i 2020 anholdt i en udvidet efterforskning af Jeffrey Epsteins netværk. To år senere blev han fundet død i sin fængselscelle i Paris.

Besøget i København rejste flere spørgsmål hos de danske medier. For Emil Lund tændte det en journalistisk nysgerrighed efter at forstå, hvad trioens ærinde havde været i København. Ikke mindst om besøget gemte på flere forbindelser mellem den bergtede sexforbryder og Danmark.

“Jeg fik nærmest en journalistisk blodrus af at være på jagt efter de danske vinkler. Man kunne ikke lade være med at spekulere i, om han har haft kontakt til nogle magtfulde danskere eller danske kvinder,” fortæller Emil Lund.

Jagten på en dansk forbindelse

Interessen voksede yderligere, da der den 30. januar blev frigivet endnu flere dokumenter. Denne gang dukkede også danske navne op i materialet.

Samtidig var Emil Lund begyndt i Berlingskes graverafdeling, hvor der var bedre tid til at gennemgå filerne systematisk.

Danske spor i Epstein-filerne

Om den dømte seksualforbryder Jeffrey Epstein blevet frigivet. Arbejdet med filerne og de journalistiske overvejelser bag dækningen.

Et af de navne, der dukkede op, var Bente Lundqvist, stifter og ejer af det danske modelbureau Scoop Models. Hun var nævnt i en mailkorrespondance mellem Jean-Luc Brunel og Jeffrey Epstein.

“Bente Lundqvist bekræftede over for os, at Scoop Models havde haft et samarbejde med Jean-Lucs modelbureau. Men hun havde aldrig mødt Epstein,” fortæller Emil Lund.

Sagens følsomme karakter har samtidig gjort arbejdet med navnene særligt krævende.

“Først og fremmest er det væsentligt, at man ikke skriver noget, der kan misforstås, som om nogen har begået seksuelle overgreb. Læseren skal ikke sidde tilbage med en tvivl om, hvorvidt de personer vi nævner, har vidst hvad der foregik eller haft noget med det at gøre,” forklarer Emil Lund.

Derfor har forelæggelsen været en central del af arbejdet.

“Jeg har gerne villet have alle i tale, så de selv kan forklare, hvorfor deres navne optræder i forbindelse med Jeffrey Epstein,” fortæller Emil Lund.

At ens navn står i dokumenterne, betyder nemlig ikke nødvendigvis, at man har haft en forbindelse til Jeffrey Epstein. Intet tyder på, at de danskere, der optræder i materialet, har været involveret i det kriminelle netværk, som udgivelsen af filerne er med til at frembringe og kortlægge.

En dækning præget af aktører fremfor strukturer

Ifølge medieforsker Mark Ørsten har dækningen af Epstein-filerne i danske medier i høj grad været præget af historier om enkeltpersoner og forbindelser mellem kendte navne.

Når medierne fokuserer på, hvem der optræder i dokumenterne, risikerer de samtidig at skygge for de større strukturer, der ligger bag sagen.

“Ganske meget dækning i disse sager handler om aktørerne. Man får personerne, men ikke strukturerne bagved,” siger Mark Ørsten.

Ifølge ham betyder det, at publikum ofte ender med et fragmenteret og mere kulørt billede af sagen.

“Strukturelle problemer har generelt svært ved at blive belyst i medierne. Det betyder, at mediebrugerne kan komme til at misse den vinkel og ikke får en dybere forståelse af, hvad det her også handler om,” forklarer Mark Ørsten.

Kvindehadsk by association?

I en kommentar i Politiken kritiserer kulturkritiker Eva Eistrup netop denne type dækning. Hun mener, at medierne ofte ender med at fokusere på sladder i magteliten frem for sagens egentlige kerne.

Eva Eistrup skriver i sin kommentar, at dokumenterne viser en kultur blandt magtfulde mænd, hvor kvinder systematisk reduceres til objekter. En struktur præget af det, hun beskriver som et gennemgribende kvindehad.

Når medierne i stedet fokuserer på, hvilke kendte personer der optræder i dokumenterne, risikerer de ifølge hende at flytte opmærksomheden væk fra de strukturer og overgreb, der gjorde Jeffrey Epsteins netværk muligt. Den kritik genkender Emil Lund dog ikke.

“Man er jo ikke *guilty by association*. Sådan fungerer det jo trods alt ikke. Heldigvis,” siger han.

Berlingskes gennemgang af filerne har ikke kunnet dokumentere hverken kriminelle handlinger eller ofre med forbindelse til Danmark. Selv beskriver Emil Lund de danske spor som “harmløse”.

“Jeg synes, at der er en pointe i, at flere af de ting vi ser i dokumenterne, grundlæggende er et udtryk for dårlig dømmekraft blandt nogle kendte og magtfulde mennesker. Og det kan måske også tale ind i et perverst kvindesyn,” siger Emil Lund.

Men netop den type konklusioner kan være svære at skrive frem journalistisk, forklarer han.

“Man kan beskrive, hvad der er i filerne, og så må man tage den derfra. Det er svært at konkludere på brudstykker af korrespondancer og enkelte billeder af kendte mennesker, der står sammen,” siger Emil Lund.

Den store historie

For Berlingske og Emil Lund handlede arbejdet med filerne i høj grad om at finde den historie, der endnu ikke var blevet fortalt.

“I takt med at vi dækkede sagen mere og mere, kunne man godt få en fornemmelse af, at der kunne ligge noget lige under overfladen. Noget der kunne eksplodere lige om lidt,” forklarer Emil Lund.

Men efter mange timers gennemgang af dokumenterne kom den store afsløring aldrig.

Der var ingen sensationel ny information, ingen afsløringer. Derfor beskriver Emil Lund også processen som en smule uforløst.

“Ambitionen med sådan en historie, hvis man skal være helt ærlig, er jo også, at der måske er nogle danske kvinder, der vil stå frem og fortælle deres historie,” siger Emil Lund.

Indtil videre er der dog ikke dukket danske ofre op i Epstein-sagen. De danske spor i dokumenterne har vist sig at være mindre dramatiske, end de måske først så ud.

Tilbage står billederne fra København, mails mellem seksualforbrydere og en håndfuld navne i et enormt arkiv af dokumenter.

Og jagten på de danske forbindelser, der måske eller måske ikke gemmer sig i materialet.

AI i graverjournalistik: En hjælpende hånd med betingelser

Værktøjer drevet af kunstig intelligens vinder stille og roligt indpas i arbejdet hos graverjournalister fra indland og udland. Det stiller krav til, hvordan man bruger AI både effektivt og korrekt.

TEKST: MAGNUS SEHESTED THORMANN
ILLUSTRATION: SABA PEDERSEN

Det er knap fire år siden, at AI blev mainstream med lanceringen af ChatGPT. For graverjournalister, hvor store mængder dokumenter og data er en fast del af det daglige arbejde, kan AI-værktøjer mindske arbejdsbyrden betydeligt. Men lige netop for graverjournalister, hvor troværdighed, grundighed og håndtering af personfølsomme informationer i særlig grad er i centrum, kan man spørge: Hvordan bruger man disse værktøjer, som ikke har samme, indbyggede kritiske sans, uden at give køb på sine journalistiske principper?

Små skridt

Som respons på den stigende AI-tilstedeværelse, har man på DMJX i 2025 skabt det nye Center for AI, ledet af Peder Hammerskov. Her undersøger og udvikler man på brugen af AI i journalistikken med både nysgerrighed og ansvarlighed som fokuspunkter.

“De danske medier er lige nu i en proces, hvor de prøver at finde ud af, hvordan AI skaber værdi – ikke bare for dem selv, men også for deres brugere. I virkeligheden tror jeg, at denne proces er gået en del langsommere, end de selv havde forventet,” siger Peder Hammerskov.

Et af de steder, hvor AI begynder at spille en større rolle, er Berlingskes gravegruppe. Her er man de senere år begyndt at bruge værktøjer drevet af stigende intelligens, og oplever her, hvordan det kan være en hjælpende hånd i flere dele af arbejdsprocessen.

“Vi bruger i stigende grad AI i forbindelse med research – eksempelvis til at indsamle og strukturere data, skimme lange dokumenter eller hurtigt indhente faktuelle oplysninger. AI kan også hjælpe os i selve formidlingsprocessen, for eksempel til at komme med bud på at forenkle artikler eller give alternative bud på formuleringer,” skriver leder for gravegruppen, Michael Lund, i et skriftligt svar.

Et tvægget sværd

Michael Lund ønsker dog ikke at fremstå naiv, når det kommer til AI. Han værdsætter, hvordan kunstig intelligens kan lette arbejdsbyrden, men han gør opmærksom på, at de i gravegruppen udmærket er klar over de risici, der er forbundet med brugen af AI i journalistik arbejde.

“Ofte har AI elendig kildekritik, så forkerte oplysninger fremstilles som fakta. AI kan have bias, så visse oplysninger, den formoder, vi gerne vil have bekræftet, tillægges for stor vægt,” skriver Michael Lund.

For at imødekomme disse mangler, må der tages gode, gammeldags journalistiske metoder i brug.

“Vi sørger naturligvis for altid manuelt at gennemgå og faktatjekke enhver dokumentation, der måtte komme via AI. Vi er ekstremt påpasselige med det,” fastslår Michael Lund.

En døråbner for de mange

Samtidig med disse forbehold, ser Michael Lund dog også, at udviklingen peger i en retning, hvor AI udvider adgangen til mere avancerede værktøjer.

“AI åbner muligheder for, at man, uden selv at kunne skrive computerkode, kan benytte researchværktøjer, som tidligere krævede helt særlige tekniske IT-kompetencer,” skriver Michael Lund.

Michael Lund er ikke den eneste, der ser, at AI muliggør arbejdsmetoder, der før var forbeholdt de få.

Sotiris Sideris, en IT-kyndig graverjournalist fra Grækenland, ser små graverredaktioner som værende et af de steder, hvor AI kan gøre størst nytte.

“Meget af det data, graverjournalister arbejder med, kommer i rodet og dårligt formateret tilstand.

AI tillader mindre og ressourcetsvage redaktioner at strukturere og gennemgå disse store sæt dokumenter og data, der ellers ville have krævet en større arbejdskraft for at holde arbejdet inden for en rimelig tidsgrænse,” siger Sotiris Sideris.

Han nævner sine tekniske kompetencer som en af grundene til sit sikre brug af AI.

“Jeg havde lært at kode, før AI blev mainstream. Det var en stor hjælp, da jeg så begyndte at interagere med AI – jeg vidste, hvordan jeg instruerede den derhen, hvor jeg ville have den, og jeg kunne bedømme dens output efter mine standarder,” siger Sotiris Sideris.

Hvis du udliciterer din redaktionelle skepticisme, smag eller stringens, er det sikkert, at du udgiver noget, der ikke er en fair repræsentation af, hvad der foregår.

– Sotiris Sideris, graverjournalist i Grækenland

Nye værktøjer i værktøjskassen

En anden, der også ser nye muligheder i brugen af AI i graverjournalistikken, er Daniel Oxholm Sørensen. Han arbejder dagligt med data og AI som datastrategi på TV 2 Fyn, og har viden om de nyeste udviklinger indenfor AI-drevne værktøjer, journalister kan bruge i deres arbejde.

“Hvis du har en masse tekstbaseret viden om et netværk, kan du bruge AI til at forstå, filtrere

viste resultater – så får man mindre information, men den rigtige information,” fortæller Daniel Oxholm Sørensen.

Et eksempel, på hvordan nogle af disse værktøjer bruges i praksis, finder man hos Sotiris Sideris.

Ifølge ham, var AI en stor hjælp i en sag, som han arbejdede på hos Center for Collaborative Investigative Journalism, da der skulle gennemgås mere end 4000 retsudskrifter om kønsbaseret vold i Eswatini.

“Første skridt var at filtrere relevante sager med Google Pinpoint, hvor vi søgte efter særlige nøgleord. Dem læste vi herefter igennem ChatGPT, hvor vi fik en række datapunkter, vi gerne ville bruge,” siger Sotiris Sideris.

Han understreger, at imens AI effektiviserede dele af processen betydeligt, måtte det ikke ske på bekostning af integritet. Alle resultater fra AI blev gennemtjekket og verificeret i selskab af en advokat.

“Hvis du udliciterer din redaktionelle skepticisme, smag eller stringens, er det sikkert, at du udgiver noget, der ikke er en fair repræsentation af, hvad der foregår,” siger Sotiris Sideris.

Hvem ser med?

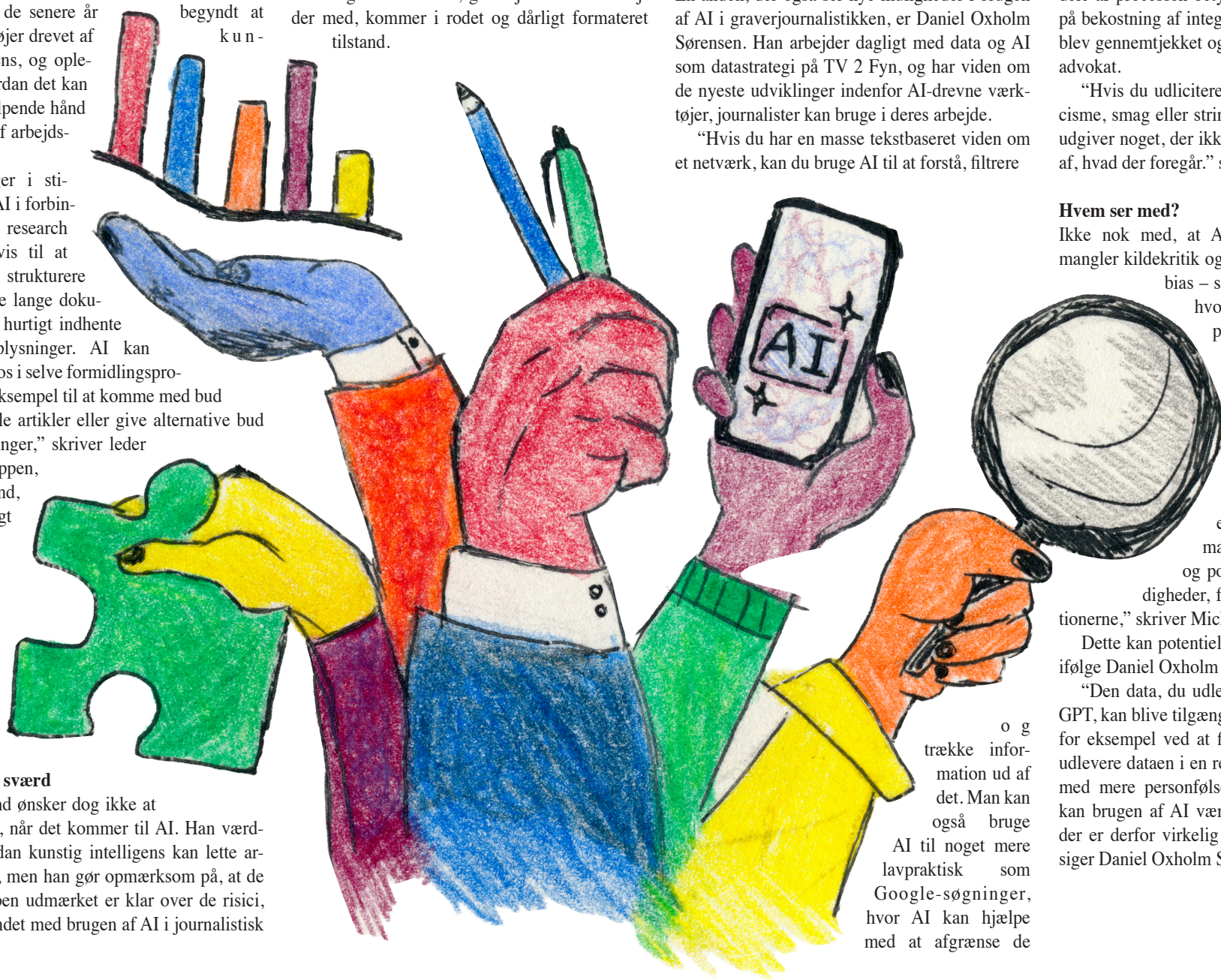
Ikke nok med, at AI kan hallucinere løgne, mangler kildekritik og har en masse indbyggede bias – selv med bevidstheden om, hvordan vi håndterer disse problemer – skal en graverjournalist have yderligere overvejelser.

Det har man i hvert fald hos Berlingskes gravegruppe.

“Når man fodrer oplysninger, dokumentation eller spørgsmål ind i en AI-maskine, så har firmaet bag, og potentielt hjemlandets myndigheder, fri adgang til alle informationerne,” skriver Michael Lund.

Dette kan potentielt have store implikationer, ifølge Daniel Oxholm Sørensen.

“Den data, du udleverer til en AI som ChatGPT, kan blive tilgængelig på alle mulige måder, for eksempel ved at firmaet bag værktøjet skal udlevere dataen i en retssag. Ofte sidder gravere med mere personfølsomme informationer. Her kan brugen af AI være yderst problematisk, og der er derfor virkelig behov for retningslinjer,” siger Daniel Oxholm Sørensen.

Gør det nu bare.

KR.

...de første 3 måneder. Herefter 49 kr. / måneden.

Vi er KaJ. Vi er din og vores studenterforening i Dansk Journalistforbund, lige her på DMJX i Aarhus. Af studerende, for studerende. Vi laver arrangementer for os studerende, både fest med Kurt, filmaftener, pubquiz og mange andre sjove og hyggelige arrangementer.

Vi byder også på kurser og oplæg, så vi sammen kan blive klogere på branchen. Og hvis du har en strålende ide til et arrangement, så er det gennem os at du har mulighed for at udleve den.

Vores fællesskab er ikke kun her på skolen, det rækker ud i hele landet, til alle medie- og journaliststuderende. Vi er med til at uddele

den prestigefyldte Kravlingpris, vi råber branchen op igennem Dansk Journalistforbund og Fagbladet Journalisten, så vi bliver hørt når fremtidens mediebranche skal tegnes og så forhandler vi din løn og dine vilkår i praktik. Vi står stærkere sammen. Vær med, meld dig ind i KaJ.

Pssst! Det er også gennem os og Dansk Journalistforbund at du får dit pressekort.

Bliv medlem af KaJ og DJ på:
djmk.dk/blivmedlem

TEMA:
TEMPO

Kommentar fra
TEMA-redaktørerne

TEKST: AMALIE HERMANSEN, JOHANNE ELINA
NIELSEN & SOFIE BUNDSGAARD

I denne udgivelse sætter vi fokus på hastigheden i journalistikken.

I en medieverden præget af *breaking news*, liveopdateringer og konstante notifikationer er tempo ikke bare et vilkår, men et styrende princip. Alle arbejder hurtigt. Men nogle historier kræver tid.

Hvad sker der med journalistikken, når alt skal gå stærkt? Og hvad går tabt – eller vinder frem – når tempoet skrues op eller bevidst sættes ned?

Vores skribenter har undersøgt, hvordan tempo former journalistikken i dag. De er gået tæt på både det høje nyhedstempo og de formater, hvor fordybelse stadig får plads.

Læs om:

Hvorfor tid er en vigtig faktor for at formidle komplekse fortællinger. I historien om Frederik Kulager og 'Operation Pellegrino' følger vi arbejdet med en podcastserie, der er blevet til over flere år, og hvad den slags fordybelse kan i en tid præget af hastighed.

Et opgør med hastigheden. Mediet 'Nordjyske' har valgt at droppe breaking news og i stedet prioritere forklaring og fordybelse. Et strategisk skifte, der peger på en anden vej i medielandskabet.

Livebloggen som journalistisk motor i den moderne nyhedsstrøm. Illustreret Bunker tager med ind på Jyllands-Posten og ser, hvordan nyheder bliver skrevet i samme øjeblik, de sker. Og hvordan tempo og korrekthed hele tiden skal balanceres.

Når tempoet bliver for meget for modtageren. Flere unge vælger i dag nyheder fra for at beskytte deres opmærksomhed og mentale overskud. Vi ser nærmere på fænomenet news avoidance og dets betydning for nyhedsforbruget.

Kampen om opmærksomhed i en digital økonomi. Vi undersøger, om sensationisme og clickbait er ved at blive en fast del af moderne nyhedsrum. Hvilke mekanismer driver udviklingen?

TEMA håber, at du tager dig god tid til at læse artiklerne.

Når historierne forl

Bag hurtige nyheder og korte deadlines er der stadig plads til dybdegående journalistik. I 'Operation Pellegrino' folder Frederik Kulager en kompleks historie ud over flere år.

TEKST: AMANDA LUND MADSEN &
SIGRID ERIKSEN BØGNER

FOTO: CARL STUBKJÆR RAVNBÆK

Bag hurtige nyheder, gule bjælker og korte deadlines er der stadig plads til dybdegående journalistik.

Det rejser spørgsmålet, om en længere fortælling som 'Operation Pellegrino' kan fastholde opmærksomheden i en tid præget af konstant opdaterede nyheder.

Da Frederik Kulager fik fingrene i historien bag serien, stod det hurtigt klart, at det ikke var en fortælling, der kunne presses ned i korte formater, men en omfattende og tidskrævende proces.

"Ved første møde jeg havde med Torsten, stod det meget klart, at det var en kæmpe historie, der havde lange udsigter," siger han.

Serien udvikler sig over flere år og bygger blandt andet på et syv timer langt interview med Torsten Juul-Jensen, daværende sikkerhedschef i TDC.

Podcasten udspringer af nyheden om, at den kinesiske techgigant Huawei i 2019 forsøgte at spionere mod teleselskabet TDC ved hjælp af blandt andet en muldvarp, aflytningsudstyr og droner for at vinde en kontrakt på 5G-netværket.

Historien bliver til i et medielandskab, hvor nyheder ofte formidles gennem korte artikler og løbende opdateringer. Ifølge DR's medieforskning 'Medieudviklingen 2025' har udviklingen i sociale medier øget presset på medierne for konstant at fange brugernes opmærksomhed.

En cybersikkerhedshistorie i lydformat

Frederik Kulager har arbejdet som undersøgende journalist på Zetland i 10 år. For ham er fordybelse afgørende.

"Mine bedste dage på arbejdet er, når jeg får lov til at sidde helt for mig selv, uforstyrret, i timer og skrive," siger han.

Zetlands podcastserie 'Operation Pellegrino' tager udgangspunkt i historien om en tilsyneladende helt almindelig dansk mand, der pludselig får en usynlig fjende. Denne fjende er techgiganten Huawei.

Illustreret Bunker møder Frederik Kulager i København i et podcaststudie på Zetlands hovedkontor, hvor store dele af historien er blevet til.

Her dufter af filterkaffe med havremælk, og på det rustikke trægulv ligger orientalske gulvtæpper, der giver rummet en hjemlig stemning.

Med en tusch i hånden og engagerede armbevægelser fortæller han om arbejdet med 'Operation Pellegrino' og de overvejelser, der har præget processen.

'Operation Pellegrino' er lavet i samarbejde med Third Ear, som ifølge Frederik Kulager mestrer lydfortællingens virkemidler.

Third Ear er et uafhængigt medie bestående af den faste redaktion med Tim Hinman og Krister Moltzen. De er lydmennesker, der hører en historie frem for at læse den.

At omsætte en kompleks fortælling om en dansk mand i konflikt med en techgigant

til et lydformat var en svær, men spændende udfordring.

"Vi tager de her orkesteragtige ting fra lydformatet og lægger dem ned over en cybersikkerhedshistorie, som virkelig var en sjov udfordring. Det var som at lave en lille actionfilm," siger Frederik Kulager.

Lydformatet passer samtidig ind i en stigende interesse for podcasts blandt danskerne.

Ifølge rapporten 'Danskernes brug af nyhedsmedier' fra Roskilde Universitet og Reuters Institute har 12 procent af danskerne lyttet til en nyhedspodcast inden for den seneste uge.

Blandt dem svarer 76 procent, at podcast giver dem en dybere forståelse af nyheder end andre medier.

Når journalistikken går i dybden

For Frederik Kulager blev det hurtigt tydeligt, at historien om Torsten Juul-Jensen ikke bare var endnu en nyhed i rækken. Den peger ind i et større billede, hvor teknologi, sikkerhed og internationale interesser flettes sammen.

Den slags komplekse historier kan være svære at formidle i korte og hurtige nyhedsformater, hvor der sjældent er plads til at folde sammenhængene helt ud.

"Der er skrevet tusindvis af nyhedsartikler om TDC, 5G og Huawei, men de færreste får sat brikkerne sammen til det større billede. Med serien kan vi grave os ned i emnet og skabe sammenhæng," forklarer Frederik Kulager.

Lydformatet kan noget andet end tekst. Med musik, klipning og dramaturgi kan

historien bygges op som en fortælling, hvor lytteren følger Torsten Juul-Jensen gennem konflikten.

Det gør den komplekse cybersikkerhedshistorie lettere at forstå.

"De opdager ikke, at de lytter til noget, de nok aldrig ville have klikket på som artikel. Så det er et kæmpe privilegium at have tid til at fordybe sig i en historie," siger Frederik Kulager.

Og det er netop de dybdegående produktioner, der tiltrækker Zetlands medlemmer.

"Vi kan jo se, at vi bliver belønnet med

anger tid og fordybelse

vores medlemmers opmærksomhed. Når vi laver serier og ting, vi har brugt længere tid på, er det også det, folk vil forbruge,” siger Frederik Kulager.

Ifølge Frederik Kulager handler det ikke om, at den ene form for journalistik er bedre end den anden. Korte nyheder og længere fortællinger opfylder forskellige behov.

Han peger på, at journalistikken i dag groft sagt bevæger sig i to spor: enten hurtig nyhedsformidling med løbende opdateringer eller mere fordybende formater, hvor fortællingen får tid til at udvikle sig. Podcastserier er et eksempel på sidstnævnte.

“Operation Pellegrino’ scratcher jo en anden kløe i folk,” siger han.

Mennesket i centrum

I arbejdet med at fastholde brugernes opmærksomhed har Frederik Kulager gjort sin primære kilde, Torsten Juul-Jensen, til et centralt omdrejningspunkt i en historie, der ellers kan være både fjern og kompleks. Som lytter skal man føle sig allieret med Torsten Juul-Jensen og følge ham gennem de udfordringer, han står i.

“Huawei er bare denne her stålfacade et eller andet sted i Kina, men Torsten er det modsatte. Et menneske, lytteren kan identificere sig med, særligt fordi han er motiveret af at passe på sin kone og sin nattesøvn,” for-

tæller podcastmageren.

For Frederik Kulager handler det om at gøre Torsten Juul-Jensen til et menneske frem for en titel. I klassisk nyhedsjournalistik ville han hurtigt blive reduceret til “cyberchefen i TDC”.

Arbejdet med Torsten har derfor også været en længere og tillidsbaseret proces.

“Det er som at få en ny ven. Men en ven, du skal passe på,” siger Frederik Kulager.

Torsten Juul-Jensen, daværende sikkerhedschef i TDC, er en kilde, der stiller sig frem og risikerer noget. Det forpligter, forklarer Frederik Kulager. Inden det syv timer lange interview gjorde han derfor rammerne klare.

“Alt, hvad der er inden for din tavshedspligt, må du gerne holde for dig selv. Fortæl mig bare, hvordan din hverdag så ud. Hvordan så din kontorplads ud? Hvad skete der derinde?” siger Frederik Kulager.

Torsten Juul-Jensen bliver dermed indgangen til en større fortælling om konflikten mellem TDC og den globale tech-gigant Huawei.

Et langt forløb i højt gear

Selvom arbejdet med serien strækte sig over flere år, foregår processen langt fra i et roligt tempo.

“Jeg tror nogle gange, det opleves som en

“ Mine bedste dage på arbejde er, når jeg får lov at sidde helt for mig selv, uforstyrret, i timer og skrive.

– Frederik Kulager, undersøgende journalist hos Zetland

misforståelse, at vi har god tid. Det er fordybelse, men stadig ret hektisk. Der bliver sat rammer for, hvor lang tid der må gå, og der er flere deadlines undervejs,” siger Frederik Kulager.

Samtidig har Frederik Kulager haft flere projekter kørende sideløbende med arbejdet på ‘Operation Pellegrino’.

For ham har det været meningsfuldt at kunne fordybe sig i serien, men den har også fyldt meget i hverdagen. Dagene op til udgivelsen var intense, fortæller han, og projektet kom til at fylde det meste.

Efter udgivelsen sad Frederik Kulager tilbage med en flad fornemmelse.

“Det er altid mærkeligt at se noget komme ud på internettet. Man kan jo ikke se responsen andet end i datatal. Så der gik lidt tid, før vi fik en form for tilbagemelding fra folk,” siger han.

Serien, som tog to år at producere og krævede mange ressourcer, var nu ude.

“Det er jo ikke sådan, at kong Frederik ringer til mig og siger tillykke,” siger Frederik Kulager med et smil.

Siden udgivelsen i juni 2024 har 46.000 personer lyttet eller læst ‘Operation Pellegrino’, som samme år vandt ‘Årets Dokumentar’ ved prisudelingen, Prix Audio, der hylder danske lydproduktioner.

“ Vi kan jo se, at vi bliver belønnet med vores medlemmers opmærksomhed. Når vi laver serier og ting, vi har brugt længere tid på, er det også det, folk vil forbruge.

– Frederik Kulager, undersøgende journalist hos Zetland

Nordjyske droppe

“Jeg tror ikke der er særlig mange i da

Det Nordjyske Mediehus stopper med at lave breaking new

For er det overhovedet muligt at konk

TEKST: ANNA JUUL & FREDERIK RØGIND
FOTO: TIL BURGER

Snart vil det være fortid at kunne læse overskrifter, der bamler i pendulfart fra lokalavisen Nordjyske.

Den 25. februar 2026 meldte Nordjyske nemlig ud, at de “bryder med breaking”. De vil i stedet fokusere på journalistik som samlere, forklarer og prioriterer.

Det kan lyde enkelt, men beslutningen markerer et af de største strategiske skift i nordjysk lokaljournalistik i mange år.

Efter flere år med tilbagevendende fyrringsrunder, faldende annonceindtægter og hård konkurrence fra public service-aktører, og ikke mindst fra digitale platforme, måtte Nordjyske til sidst erkende, at kapløbet om breaking news ikke længere var en kamp, der kunne vindes.

“Konkurrencen er simpelthen for hård. Vi konkurrerer om folks tid, også med Netflix, fitnesscentret og alt muligt andet,” fortæller ansvarshavende chefredaktør hos Det Nordjyske Mediehus, Stefan Buur Hansen.

Hos Nordjyske har de tidligere brugt mange ressourcer på at være hurtigst med nyheder, især på deres website og sociale medier. Men når gevinsten i form af flere abonnenter ikke fulgte med, blev strategien for dyr.

“Vi har i virkeligheden bare brugt penge uden at få nogen penge ind,” siger Stefan Buur Hansen.

Nordjyske modtager omkring 17 millioner i redaktionel støtte. Og det er langt fra nok til at opretholde et døgnbemandet breaking-beredskab, mener de.

En konkurrent i en helt anden vægtsklasse
Lige over Limfjorden, 20 kilometer væk, ligger en af Nordjyskes største konkurrenter, TV2 Nord.

TV2 Nord har som en del af public ser-

vice-ordningen en fast bevilling på omkring 75 millioner kroner årligt. Det giver mediehuset en helt anden kapacitet – både i bemanning og teknologi.

“For os er teknologi og mandskab helt afgørende for at være de hurtigste og nå bedst muligt ud,” siger chefredaktør for TV2 Nord, Tino Pedersen.

Hos TV2 Nord arbejder de i døgndrift. De første på redaktionen møder ind klokken seks. Men når de tager hjem, lukkes og slukkes der ikke på redaktionen. Eftermiddagsholdet er oftest på vagt til klokken 23, hvor vagt-rullets sidste mand møder ind.

TV2 Nord har nemlig en såkaldt ‘bagstopper’ – en fast nattevagt, der dækker de timer, hvor mange andre medier har slukket lyset. En mand, der ifølge Tino Pedersen, har gjort det til sin karriere at gøre politiet selskab og dække nattetimernes 112-nyheder.

Et sådant beredskab kræver ikke bare lønkroner, men teknologi, biler, kameraer, redigeringsudstyr og konstant overvågning af politiets meldinger, sociale medier og borgerhenvendelser.

“Ressourcerne spiller jo en kæmpe rolle. Det er meget afgørende,” fortæller Tino Pedersen.

To vidt forskellige udgangspunkter

Stefan Buur Hansen lægger ikke skjul på, at han mener, at TV 2 Nords statsstøtte udgør en betydelig konkurrencefordel.

“TV2 Regionerne har trods alt en lidt større pengetank end vi har. De får penge af staten for, at de kan konkurrere med os som privat medie,” fortæller han.

Nordjyske har forsøgt at tilpasse sig udviklingen gennem flere år, blandt andet ved at satse mere på video, sociale medier og hurtige nyheder. Men konkurrencen fra store statslige aktører og fra globale digitale platforme har gjort det svært at bygge en bæredygtig forretning på breaking news.

“Det er jo bare de vilkår, der er. Men vi kan ikke konkurrere med det,” siger Stefan Buur Hansen.

Derfor har Nordjyske valgt at prioritere de ressourcer, de har tilbage på de historier, de mener gør en forskel for brugerne. De har valgt en anden strategi.

TV2 Nord står nu alene med breaking

Hos TV2 Nord følger man situationen tæt og med en vis nysgerrighed.

“Måske får vi mange flere kunder i butikken, fordi det kun er hos os, at man kan få hurtige nyheder,” siger Tino Pedersen.

Han kalder beslutningen fra Nordjyske “lidt overraskende”, eftersom Nordjyske i

mange år har været regionens hurtigste konkurrent på digitale nyheder.

“Så er der ikke rigtig andre med til at kæmpe om det,” siger han.

Dermed opstår en ny situation i Nordjylland. Det meste breaking-stof vil nu komme fra én aktør. Borgerne får ikke længere to versioner af de hurtige nyheder. Hvor man før kunne sammenligne, hvem der var hurtigst, mest præcis eller havde flest detaljer, bliver valget mindre fremover.

For Nordjyske handler strategien ikke kun om at droppe noget, men om at vælge noget andet til.

“Vi vil hellere fortælle vores egne historier med mere fokus på forklaring, betydning

“Konkurrencen er simpelthen for hård. Vi konkurrerer om folks tid, også med Netflix, fitnesscenteret og alt muligt andet.

- Stefan Buur Hansen,
chefredaktør på Det Nordjyske Mediehus

er breaking news: g, der vil betale for hurtige nyheder”

ws. De vil ikke længere være i konkurrence om at være først.
kurrere med 75 millioner statskroner?

Strategi over digitalisering

Over hele landet er nyhedsmedier presset på økonomiske ressourcer. Annoncerne har skiftet side, og den store pengesum ryger nu i stedet i lommerne på platforme tilhørende Meta og Google. Spørgsmålet er, hvem der først løber tør for penge, og dermed må give op.

Ifølge Mark Ørsten, professor i journalistik ved Institut for Kommunikation og Humanistisk videnskab på Roskilde Universitet, spiller økonomi, ressourcer og bemanning selvsagt en betydelig rolle i nyhedsmediernes publicistiske ambitioner, men påpeger, at lokale medier kan tage en snydekode i brug.

“Strategi har måske en større betydning for, hvordan man realiserer sine publicistiske ambitioner. Nyhedsmedier skal udvælge, hvordan og på hvilke platforme, de tror, at de kan tjene flere penge. Ikke ‘bare’ ved at prøve at være alle steder på én gang” fortæller Mark Ørsten,

Noget som Nordjyske satser på.

Et nyt nordjysk nyhedsbillede

Mens Nordjyske gentænker journalistikken, fortsætter TV 2 Nord deres nuværende kurs.

“Vi vil altid være først og bedst med det vigtigste,” siger Tino Pedersen.

Nordjyskes beslutning ændrer derfor ikke kun deres egen arbejdsform, men hele balancen i Nordjyllands nyhedsbillede.

I mange år har borgerne i regionen været vant til to store digitale aktører, der konkurrerede om at være hurtigst med de vigtigste historier.

Nu står TV2 Nord i praksis alene med breaking news, mens Nordjyske satser på det forklarende og det langsigtede.

Der er ingen, der med garanti kan sige, hvordan det vil ændre nordjydernes medievaner. Men én ting står klart:

Breaking-kapløbet i Nordjylland er ikke længere et kapløb. Det er et sololøb.

og konsekvens. Brugere skal synes, at det, de får hos os, skaber en værdi, der gør, at de rent faktisk vil betale for det,” siger Stefan Buur Hansen.

De vil fremover arbejde mere med lange formater, baggrund, forklaringer og analyser. Det er noget, som de mener, at private medier er særligt gode til. Og store aktører som TV2 Nord bruger ikke nødvendigvis tid og ressourcer på disse formater.

“Jeg tror ikke, der er særlig mange i dag, der vil betale for hurtige nyheder. Dem kan man jo få gratis alle mulige andre steder,” siger han.

Nyheder i skrivende stund

På Jyllands-Posten bliver nyheder skrevet, mens de sker. Livebloggen kræver fart, overblik og konstante prioriteringer i en hverdag, hvor næste opdatering aldrig er langt væk.

TEKST: MADS ARNDT SANDBERG

FOTO: ANTON HILARIUS B. N.

Bag de dobbelte sikkerhedsdøre i den betonklods ved Aarhus Havn, der huser Jyllands-Posten, møder Illustreret Bunker nyhedsredaktør Jacob Haislund til en samtale om livebloggens rolle i mediets nyhedsdækning.

Denne torsdag morgen summer mediehuset af spænding. Det er dagen, hvor afstemningen om fødevarechecken finder sted og forventningen er, at statsministeren udscriver valg.

På den allestedsnærværende storskærm midt i den åbne redaktionsetage kører forsiden, dagens læsertal og optakten til afstemningen.

Alt sammen akkompagneret af den konstante lyd af tastaturer, der danner lydsporet til en dag, hvor tempoet når sit højeste niveau.

Nyhedsjournalist og generalist

Hos Jyllands-Posten er nyhedsredaktionen bemandet fra tidlig morgen til sen aften, og der er altid en journalist klar til at starte en liveblog, som er en fast del af mediets nyhedsarsenal.

Ved valgdøgn og særlige begivenheder er mediet døgnbemandet.

Jyllands-Posten opererer først og fremmest med et fast nyhedsoverblik i toppen af sitet, som fungerer som en liveblog. Her er der tale om blandede nyheder, hvor der ikke er fokus på én specifik dagsorden. I nyhedsoverblikket har nyheder af alle afskygninger deres plads.

Derimod er liveblogs om specifikke emner forbeholdt dagsordener af særlig karakter, hvor det giver mening at starte en separat liveblog. Det kan være en pludseligt opstået dagsorden som den 7. oktober 2023, hvor et nyt kapitel i Israel-Palæstina-konflikten brød ud.

Det kan også være potentielt dagsordensættende emner, som den liveblog, der denne formiddag kører om afstemningen om fødevarechecken.

Der er også liveblogs, der planlægges på forhånd, hvis nyhedsredaktionen vurderer, at en kommende begivenhed vil fylde i nyhedsbilledet.

Det kan være emner som dækningen af fireårsdagen for krigen i Ukraine, hvor planlægningen gør det muligt, at de journalister med størst kendskab til konflikten bemande livebloggen.

“Uanset formatet af livebloggen er der altid én, som er klar til at kaste sig over den,” lyder det fra Jacob Haislund.

På Jyllands-Postens nyhedsredaktion arbejder journalisterne i høj grad som generalister, mener Jacob Haislund.

Redaktionen skal være klar til fleksibelt at prioritere blandt de dagsordensættende begivenheder, der opstår i løbet af dagen, og rykke hurtigt, uanset hvem der griber opgaven.

“Det er et vilkår, når man arbejder som nyhedsjournalist, men de fleste har også spe-

cifikke emner, som de har særligt kendskab til. Det gør journalisterne kompetente og dygtige i det daglige,” siger Jacob Haislund.

Korrektthed vil altid trumfe tempo

Der gælder de samme regler for liveblogs som for al anden journalistik. Opstår der fejl, skal de rettes, så læserne bliver gjort opmærksomme på det.

Tempo spiller en rolle i liveblogs, og når tempoet er højt, kan det være nærliggende at tro, at risikoen for fejl stiger.

Jacob Haislund mener dog, at risikoen for faktuelle fejl ofte er mindre i liveblogs, da det typisk er fælles dagsordener, der bliver dækket.

Dækningen skyldes som regel, at der er sket noget, eller at nogen udtaler sig om noget på et pressemøde. Det gør dækningen mere registrerende, og der bliver sjældent draget konklusioner. Det er også her, forskellen ligger på, om man udkommer efter ét minut eller ti minutter i en liveblog.

Derudover er nyhedsredaktionen meget varsomme med at viderebringe andre mediers anonyme kilder og ubekræftede oplysninger. Jyllands-Posten forsøger selv at få oplysninger bekræftet. Oplysninger bliver altid vurderet, også selvom andre velansete medier har bragt dem.

“Korrektthed vil altid trumfe tempo,” siger Jacob Haislund.

Skulle et opslag indeholde en fejl, bliver den rettet i opslaget.

Når valget kommer

Jacob Haislund forklarer, at tempo spiller en central rolle i arbejdet med liveblogs, og at redaktionen derfor har udviklet et koncept for at skabe den bedst mulige liveblog under valgkampen.

Han beskriver livebloggen som et smidigt og effektivt værktøj til rullende nyhedsudviklinger, hvor oplysninger løbende kan bygges oven på hinanden, og hvor formatet gør det muligt både at arbejde og udkomme hurtigt.

Samtidig understreger han, at liveblogs ikke kun handler om hastighed og øjeblik-

kets begivenheder. På Jyllands-Posten ønsker man også at give læserne noget særligt.

Det gjorde redaktionen blandt andet under fireårsdagen for krigen i Ukraine, hvor de havde forberedt indhold, der kunne drysses ud over dagen, så læserne fik en vekselvirkning mellem nyheder og baggrund. Aktualitet og fire års krigshistorik i samme format.

Jacob Haislund understreger, at der ikke findes én generel løsning, og at valgdækningen derfor bliver anderledes, men stadig skal bære Jyllands-Postens særpræg, som livebloggen fra fireårsdagen for Ukraine-krigen.

“Tempo spiller en rolle for liveblogs, og liveblogs spiller en rolle for tempo. Men liveblogs er også meget mere end tempo og det, der sker lige nu og her,” siger Jacob Haislund.

Kort efter Illustreret Bunker har forladt mediehuset, vælter breaking-notifikationer

“Korrektthed vil altid trumfe tempo.

– Jacob Haislund,
nyhedsredaktør hos
Jyllands-Posten

frem på telefonskærme landet over, og Jyllands-Postens liveblog skifter til breaking.

Statsministeren har udskrevet valg.

Da alt gik i breaking

Valgudskrivelsen blev først dækket i Jyllands-Postens liveblog af en af mediets Christiansborg-journalister og siden af nyhedsjournalist Andrea Luth, som egentlig havde et interview med Illustreret Bunker i kalenderen, men måtte udskyde det, da valg-

trommerne begyndte at buldre.

Den følgende mandag morgen møder Andrea Luth ind klokken fem på morgenvagt og får for første gang tid til at fortælle om forløbet.

Hun forklarer, at redaktionen godt vidste, at et valg kunne være på vej, men at de fleste forventede en udskrivelse ugen efter. Derfor vakte det opsigt, da statsministeren lagde et opslag på Instagram om sin deltagelse i afstemningen om fødevarechecken.

Det blev et tegn på, at noget kunne være under opsejling, og på den baggrund valgte redaktionen at åbne en særskilt liveblog om afstemningen.

I begyndelsen fyldte Christiansborg-journalisten livebloggen med relevant indhold, mens tegnene blev stadigt tydeligere på, at statsministeren ville udskrive valg. Da det endelig skete, gik det stærkt. Journalisten i salen rapporterede næsten i samme øjeblik, ordene blev sagt, og forsidechefen fik hurtigt gjort historien til breaking øverst på sitet.

Andrea Luth arbejdede selv på en anden historie, men meldte straks ind, at hun stod klar. Hun hjalp med at samle reaktioner fra sociale medier og andre kilder, mens kollegerne på Christiansborg fulgte begivenhederne og TV-stationernes dækning. Som tidligere nyhedschef vidste hun, hvor meget der lander på nyhedschefens bord i sådan en situation, og at det derfor gav bedst mening, at hun hjalp med livebloggen.

For Andrea Luth står forløbet som et eksempel på, hvordan en valgudskrivelse vender op og ned på redaktionens fokus og arbejdsrytme.

“Valgudskrivelse er vildt. Det bliver den altoverskyggende dagsorden, og så smider man det, man har i hænderne, der ikke er lige så aktuelt,” siger Andrea Luth.

Når nyheder aldrig sover

På en almindelig arbejdsdag, som denne mandag, møder Andrea Luth ind klokken fem om morgenen for at starte dagens nyhedsoverblik. Denne dag er ingen undtagelse, og hun har især forberedt sig på udviklingen i nattens nyheder om valget og konflikten i Mellemøsten.

Et natligt angreb på den amerikanske ambassade i Saudi-Arabien bliver hurtigt hendes indgang til at oprette en særskilt liveblog, som hun prioriterer over det vanlige nyhedsoverblik.

Efter blot en halv time er det første opslag live.

I de tidlige morgentimer kan arbejdet være intenst. Her er det en hjælp, fortæller hun, at Ritzaus liveopdatering kører parallelt, så der er noget at læne sig op ad, indtil resten af redaktionen møder ind.

Ritzaus indhold bidrager både til nyhedsoverblikket og de særskilte liveblogs, men Jyllands-Posten arbejder målrettet på at give læserne noget, der adskiller sig fra andre medier.

“Ved Jyllands-Posten tager jeg læseren i hånden. Det må gerne være personligt og jordnært, for det synes jeg klæder liveblog-formatet godt,” afslutter Andrea Luth.

En overvældende nyhedsstrøm

Et højt nyhedstempo præger mediebilledet. Alligevel er det ikke alle, der følger med. Flere unge fravælger nyheder for at beskytte deres mentale overskud og undgå en følelse af afmagt. Det skaber nye mønstre i nyhedsforbruget.

TEKST: ANDREAS FROST JESPERSEN
FOTO: CARL STUBKJÆR RAVNBAK

I en verden med konstant *breaking news* og en endeløs strøm af liveblogs vælger flere unge at skru ned for deres nyhedsforbrug. Fænomenet kaldes *news avoidance*, altså nyhedsundgåelse. Det dækker over personer, der aktivt fravælger nyheder for at beskytte deres opmærksomhed og mentale overskud.

“Det øger faktisk min livskvalitet ikke at følge med i alt muligt, jeg alligevel ikke kan gøre noget ved. Jeg føler, at jeg skal være ret sparsommelig med min opmærksomhed, så jeg ikke ender i afmagt.”

Citatet stammer fra 21-årige Nicolas Von Wieding, som til daglig studerer informationsvidenskab på Aarhus Universitet. Han er af den overbevisning, at man sagtens kan være politisk engageret uden at følge nyhedsstrømmen slavisk. Han forsøger bevidst at være selektiv med, hvad han bruger sin tid og opmærksomhed på, og tilhører derfor gruppen af unge *news avoiders*.

Ifølge Constructive Institute skyldes den intentionelle undgåelse ofte en følelse af at være overvældet af nyhedsstrømmen, hvori mod den ikke-intentionelle undgåelse ofte skyldes det store udbud af lettilgængelige underholdningsalternativer. Nyhederne skal i dag ofte vælges til fremfor fra.

For Nicolas Von Wieding handler undgåelsen ikke om at kappe forbindelsen til omverdenen totalt, men det konstante nyhedsfeed forsøger han så vidt muligt at undgå. Han kan alligevel ikke komme udenom at høre om de store nyheder, mener han.

“Jeg får jo nyhederne implicit gennem min omgangskreds, studie, venner, YouTube og så videre,” siger han.

For ham handler det særligt om, at de længere formater ikke får plads til at fylde mere. Han påpeger den store mængde overfladiske nyheder, som dominerer sociale medier.

“Det er sjældent, man ser de der længere artikelserier. Jeg savner noget, der går mere i dybden og har en form for kontinuitet, i stedet for små, sporadiske nyheder. Nogle samlede i længere formater,” siger han.

“Det øger faktisk min livskvalitet ikke at følge med i alt muligt, jeg alligevel ikke kan gøre noget ved.”

– Nicolas Von Wieding, studerende på Aarhus Universitet

Der er mange måder at have det på

Selvom det at undgå nyheder umiddelbart lyder som en negativ ting, så behøves det ikke at være det. Morten Skovsgaard, professor i journalistik ved SDU har i samarbejde med Kim Andersen, lektor i statskundskab på SDU, lavet en forskningsrapport, som deler *news avoidance* op i to kategorier.

De selektive, som undgår særlige emner som klima, krig eller andre tunge emner, eller i perioder undgår nyheder helt. Den anden gruppe, som i rapporten kaldes *unintentional news avoiders*, er en gruppe, som ubevidst undgår nyhederne. Ofte fordi de ikke eksponeres for nyhederne i deres øvrige medieforbrug.

Som nyhedsforbruger kan du få så mange nyheder, som du kunne tænke dig. Er man nyhedsjunkie, er der i Danmark to public service-kanaler dedikeret til nyhedsdækning i løbet af alle døgnets timer. Er dine præferencer ikke TV, så findes der nyhedssites, liveblogs og uendelige sociale medie-feed med nyheder opdateret på minutbasis på det store internet. Nyheder er ikke længere noget, man skal opsøge – de er overalt.

“Med fremkomsten af internet og sociale medier, så bliver du bombarderet med forskellige typer information og medier. Men er det egentlig noget, der er faktisk tjekket, og hvor de journalistiske grundlæggende værdier er overholdt?” siger Morten Skovsgaard.

Men er man en gennemsnitlig nyhedsforbruger, der i perioder doserer sit forbrug, behøver det ifølge Morten Skovsgaard ikke at være et problem.

Mange mennesker tilhører denne kategori af selektive nyhedsforbrugere, der enten i perioder skruer ned for hele sit nyhedsforbrug eller fravælger særlige emner.

“Det kan godt være positivt i en demokratisk forstand, at du ikke bliver oversvømmet med nyheder, men at du egentlig prøver at begrænse dit forbrug, hvis det er det, der er nødvendigt for, at du kan holde dig orienteret,” siger Morten Skovsgaard.

En medieverden med fart over feltet

Siden bogtrykkerkunstens gennembrud i 1400-tallet er tempoet i medieverdenen kun gået én vej. I dag bevæger nyhedsstrømmen sig hurtigere end nogensinde før. Og det er netop den udvikling, der får nogle unge til bevidst at vælge nyheder fra.

“Jeg tror det har en kæmpe betydning, at vi har et mediemiljø med public service, hvor vi stadig støder ind i nyheder, som vi ikke selv opsøger. Public service-medierne er gode til at flette aktualitetsstof ind rigtig mange steder,” siger Morten Skovsgaard.

Tillid og tro

Selvom mange, ligesom Nicolas Von Wieding, får lyst til at slukke for nyheds-flowet, står det ikke lige så galt til i Danmark, som man f.eks. ser i lande som USA. Nyhedsundgåelsen er ikke nødvendigvis udtryk for en generel afstandtagen til nyheder.

“Alt data viser at tillid til nyhederne faktisk er stabilt og ret højt i Danmark, når vi sammenligner os med andre lande,” siger Morten Skovsgaard.

Men udviklingen rummer også en skævhed. Tal fra forskningsprojektet Magtudredningen 2.0 peger på, at især unge med en kort uddannelse i mindre grad følger med i nyhederne.

“Det kan være med til at skabe et demokratisk A- og B-hold. Vi ser tit yngre mennesker med lav tillid til nyhederne generelt, og derfor ofte også til det politiske system. De to ting hænger ofte sammen,” siger Morten Skovsgaard.

Samtidig søger gruppen af nyhedssky unge mere over på de sociale platforme. Platforme, som i magtudredningen kritiseres for at gøre det vanskeligt for brugere at sortere i den store informationsstrøm.

Så selvom tilliden fortsat er høj, begynder sprækkerne at vise sig, hvis flere grupper begynder at stå udenfor den demokratiske samtale på grund af et for hurtigt eller uoverskueligt nyheds-flow.

Nyhedsundgåelse er dog ikke kun én ting, men flere forskellige måder at forholde sig til en stadig mere intens nyhedsstrøm på.

Og så er vi tilbage ved Nicolas Von Wiedings kritik af medierne. For i hans øjne er det ikke mængden af information, den er gal med. Det er måden, den formidles på. Han påpeger især tempoet på de sociale medier.

“Ofte er det meget beskrivende og ikke særlig analyserende. Der bliver bare opremser og korte ekspertkommentarer,” siger han.

Kritikken peger på en nyhedsstrøm, hvor hastighed ofte vægtes højere end fordybelse.

Alligevel er der ifølge Morten Skovsgaard også grund til at være optimistisk på de danske mediers vegne.

“Public service-medierne har en positiv betydning for vores eksponering overfor nyheder, som vi ikke havde opsøgt på egen hånd,” siger Morten Skovsgaard.

Han peger på, at public service stadig spiller en rolle i at fastholde en bred nyhedsorientering. Også for dem, der ikke aktivt opsøger den.

Has sensationalism become the default in modern newsrooms?

Sensationalism in journalism has existed for decades. While its presence is often debated, has it now become the norm?

TEKST: ANKITA BAIDYA &
FAISAL IFTAKHAR
ILLUSTRATION: NIELS PLENCE

It was the war between two New York City papers under William Hearst and Joseph Pulitzer that gave rise to Yellow Journalism – a form of journalism marked by inflated and sensationalised news. But has what started as a way to attract readers and increase circulation become the new normal? This raises a central question: Has sensationalism become the default in modern newsrooms?

Often newspapers and digital media indulge in sensational anticipatory framing of headlines, which has been studied by media scholars Jonas Nygaard Blom and Kenneth Reinecke Hansen in their research paper ‘Clickbait: Forward-reference as lure in online news headlines’. Jonas Nygaard Blom and Kenneth Reinecke Hansen argue that such headlines function as a lure. By leaving out the crucial piece of information, they create a small but powerful moment of curiosity that encourages readers to click.

Information gap

The strategy draws on what communication scholars describe as the “information gap” theory, when people encounter missing or ambiguous information, they feel a natural urge to close that gap. A headline that cannot be interpreted on its own pushes the reader from passive scrolling to active clicking. The authors link the growing use of these techniques to the realities of the digital news economy, where visibility and revenue are closely tied to user engagement.

Meanwhile, speaking about clickbait, David Nicolas Hopmann, a professor at the University of Southern Denmark who specialises in political communication, explained how the two biggest tabloids in Denmark happen to also be two of the most visited websites in the country.

“It is a question about causality. I mean, would they also have a lot of traffic if they used less clickbait? Well, we don’t know. Because we don’t know the alternative reality. What we do see is that on the one hand, they use a lot of clickbait, and on the other, they’re highly visited. To what extent that is causal, we don’t know. But I mean, it seems like a probable hypothesis that there is a link there,” he added.

This, in turn, gives rise to the question about the importance of sensationalism. Researchers like Shuaihang Sun, in the study ‘Analysis of the Strong Transmissibility of Sensationalism and Its Impact in Modern Media’, have argued that sensationalism is instrumentally important for traffic, attention, and platform promotion in modern media, because of its strong transmissibility. Because it can rapidly increase clicks and viewership in the short term, it thrives in contemporary media systems.

Sensationalism and editorial decisions

Yet, the economic explanation of click-driven journalism tells only part of the

story. To understand why such a form of journalism thrives, it is necessary to understand how editorial decisions work and what factors are working towards its success.

In conversation with Ida Overson, the Principal Correspondent for Sweden at European Correspondent, she explained how sensationalism is used and differs from outlet to outlet.

“I know that if you work within the public service, it’s less sensational, but maybe with the ones which are more commercial it tends to be more sensational, more clickbait, more trying to catch the interest of the reader,” she said.

Professor David Nicolas Hopmann, when asked about whether factors like audience metrics or competition for clicks influence editorial decisions, explained that they do play a role, but at the same time, within the Danish mediascape, things work differently because the media is heavily funded by the state.

“The media pays a lot of attention to news users’ attention and how much they click on things. But at the same time, because we have public service that is publicly funded, and even the commercial media is heavily funded by the state, many of those media outlets have a very strong publicist mission. And this means that these outlets sometimes offer something because they think it’s important and not because it generates a lot of clicks,” David Nicolas Hopmann said.

Meanwhile, asking the same to Ophelia Wu, a fashion editor and stylist, who has been in the industry across Hong Kong, London and Denmark for over 16 years, she highlights another conflict.

“It’s more and more influential, especially when the company wants to sell ads or boost circulation. That sometimes serves as an indication of what the audience wants or likes to read about. It’s not always fair because it can affect editorial judgement and integrity,” Ophelia Wu said.

Prioritising the Stories That Capture Attention

The question about how such factors affect editorial decisions has also been explored by researchers Lene Aarøe, Kim Andersen, Morten Skovsgaard, and Flemming Svith in their study ‘The Journalistic Preference for Extreme Exemplars: Educational Socialisation, Psychological Biases, or Editorial Policy?’.

In their study, the researchers examined

how news stories are selected and framed, and they tried to investigate why journalists often highlight extreme or emotionally striking cases instead of more typical ones when reporting on social issues.

The study finds that journalists frequently use dramatic cases that stand out from the average experience. Moreover, this pattern is not only driven by journalists’ psychological biases or by the way they are trained in journalism schools, but also by the cultures in newsrooms and editorial policy that prioritise stories capable of attracting attention.

Although sensationalism is used as a tool by journalists, it may be an overstatement to say that it has become the norm, as Professor David Nicolas Hopmann elaborates on how the media in Denmark resists sensationalising news due to the expected high standard of journalism here.

“You know, if you would engage too much in clickbait and other types of catchy news framing, it would probably not do much good for your news brand. Given the high standard of media here, having a lot of clickbait news will not align with the image it has created,” he further added.

Additionally, Ophelia Wu also elucidates.

“I think in my industry, the fashion media, the legacy names like Vogue, Vanity Fair, Elle, they try to use just the right angle and right amount of emotion and not overly dramatised yet,” Ophelia Wu said.

Furthermore, Ida Overson, from her experience, explained how the media resists sensationalism by elaborating on the public

service in Sweden, which provides information that others might not cover for economic reasons. She explained how there are programmes in Finnish, and in Sámi and despite their small audience, public service provides them since it recognises the need for it.

Ida Overson also explained from her experience at Deutsche Welle how the outlet often takes a constructive approach, especially in its environmental coverage.

“In that sense, I would say that a constructive stance can also be seen as resisting sensationalism, because it attempts to include the broader context of a story rather than focusing only on the most dramatic elements,” she said.

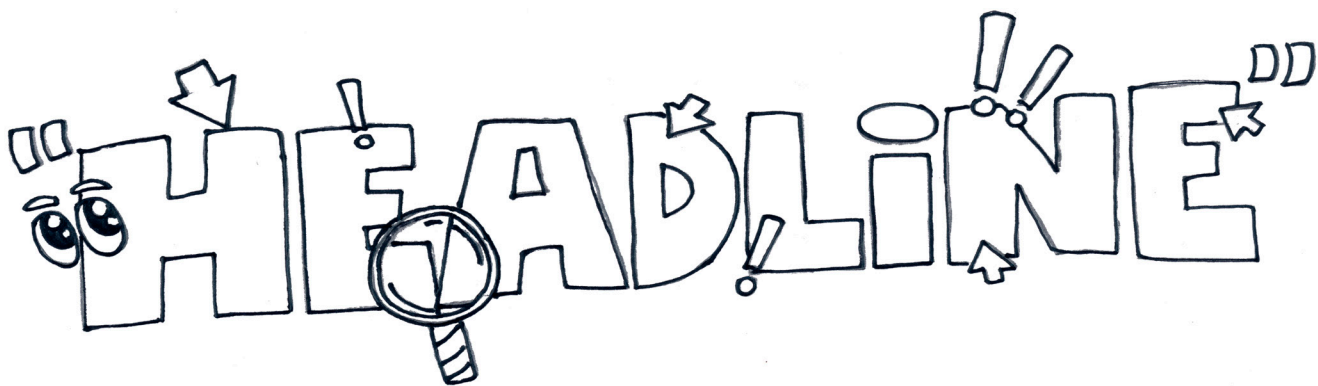
While there is clear evidence that sensationalism operates within newsrooms, it would be a stretch to claim that it has been fully normalised. The findings show that media organisations continue to push back against sensational tendencies, even as the economic rewards of eye-catching content sometimes overshadow ethical concerns.

Sensationalism may not yet be the default, but it increasingly shapes how news is produced and the real question is how far media organisations are willing to go before credibility is at risk.

“

It is a question about causality. I mean, would they also have a lot of traffic if they used less clickbait? Well, we don’t know. Because we don’t know the alternative reality. What we do see is that on the one hand, they use a lot of clickbait, and on the other, they’re highly visited. To what extent that is causal, we don’t know. But I mean, it seems like a probable hypothesis that there is a link there

- David Nicolas Hopmann, professor, SDU

Det er dumt at lade være.

KR.

...når du er studerende. Herefter er vi den billigste a-kasse for dig!

Få økonomisk tryghed efter studiet – helt gratis.

Som medlem af AJKS får du ret til dagpenge – og penge ind på kontoen, når SU'en stopper. Så er huslejen stadig dækket. Samtidig bliver du medlem af en a-kasse, der er specialister i arbejdsforholdene inden for medier, kommunikation og kreativitet – og kan hjælpe dig med meget mere end økonomi.

Når du søger studiejob – eller er nyuddannet – kan vi rådgive dig om, hvordan du kommer godt i gang med jobsøgningen, hvilke tilbud du kan gøre brug af, hvilke kompetencer du kan sætte i spil i dit ansøgningsmateriale, og hvordan du når i mål.

Læs mere på ajks.dk/tryghed

Derudover får du:

- Fri adgang til alle vores arrangementer med mulighed for at netværke med andre i branchen
- Din egen personlige a-kassevejleder
- Karriere og praktikvejledning
- Brancherelevante nyhedsbreve, podcast og faglige input og meget mere.
- Det er gratis at være medlem, når du er studerende – og en rigtig god idé, når du er færdig.

ajks⁷

Debatindlæg bragt i Illustreret Bunker er alene et udtryk for skribentens eller skribenternes holdning

Er irritation over spørgeskemaer i indbakken nok til at begrænse andres læring?

Der findes mange former for modstand i studielivet. Gruppeeksamener med fire forskellige ambitionsniveauer. Kantine kø kl. 11.55. Og så er der den måske mest alvorlige: Mailen med et spørgeskema.

TEKST: KARIN LINNÉA EK, MPL-STUDERENDE, DMJX
ORIGINALBILLEDER: WIKIMEDIA COMMONS
ILLUSTRATION: CARL STUBKJÆR RAVNBAK

Midt i den vinterdepressive måned, februar, blev der sendt en mail ud til alle studerende og medarbejdere på DMJX. Afsenderen satte et spørgsmålstegn ved, om studerende overhovedet burde have lov til at sende spørgeskemaer ud til hele skolen. Kritikken lød, at indbakken allerede var fyldt, at der burde være en voksen til stede, og at endnu et spørgeskema blot bidrager til den informationsfatigue, vi i forvejen døjer med i samfundet.

Jeg bidrog selv til den nu notoriske mail-kæde med et svar, hvor jeg udfordrede den præmis. Derefter blev jeg opfordret til at læse et debatindlæg i Illustreret Bunker af Viktor Johan Nørlyng Gæini fra juni 2025 for at reflektere over, hvor meningsfulde spørgeskemaer egentlig er. Her foreslås det, at man bør være mere kreativ end bare at sende et spørgeskema ud til studerende/medarbejdere. Jeg kan godt se pointen, men et spørgeskema til skolen udelukker jo ikke, at man også arbejder med andre metoder.

Indlægget var primært henvendt journalister. Det giver også mening, for journalister er vant til at være dem, der stiller spørgsmålene. Mindre vant til selv at få dem. Men DMJX er heldigvis mere end kun journalist-højskolen.

Hvor stort er problemet egentlig?

Kritikken går på, at indbakken bliver fyldt. Og det er rigtigt. Man åbner sin mail, ser et eller flere spørgeskemaer. I cirka to sekunder oplever man en mild irritation, inden man trykker 'slet'. Alternativt bruger man tre minutter på at svare.

Hvis den følelse af irritation virkelig fylder så meget, at konsekvensen bliver strukturelle begrænsninger for andre studerendes metodearbejde på tværs af uddannelserne på skolen, kan man næsten blive bekymret. Det ville faktisk være ret imponerende, hvis en mail med 12 spørgsmål kunne ryste fundamentet så markant.

Nogle oplever helt sikkert også spørgeskemaerne som en form for spam. Det kan jeg sådan set godt forstå, hvis der nu lander flere i indbakken på én gang. Men i modsætning til det, som normalt klassificeres som spam, prøver de sjældent at stjæle dine kontoplysninger. De prøver som regel bare at skrive en opgave færdigt.

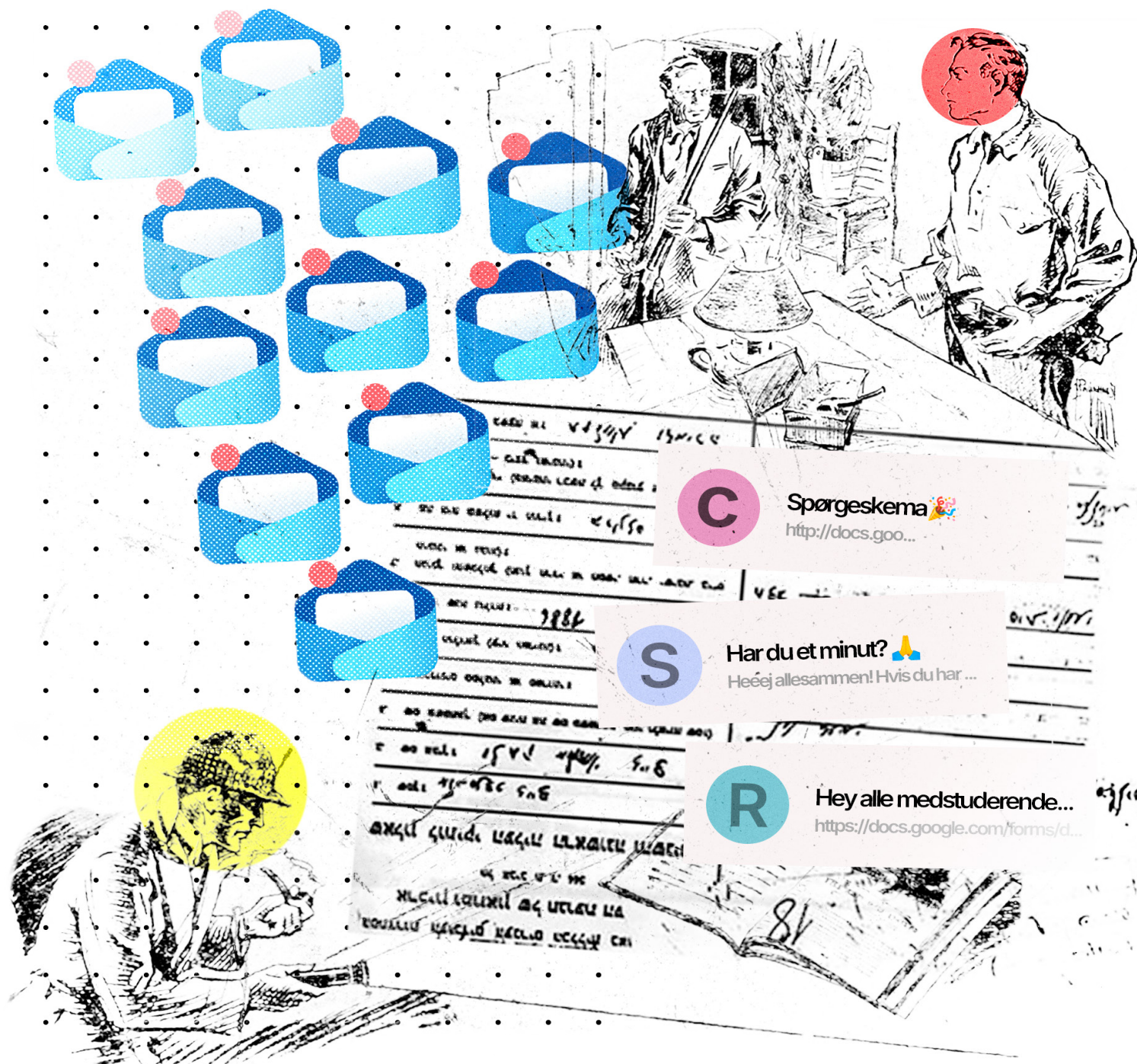
Vores tolerance over for hinandens projekter siger noget om, hvilket studiemiljø vi ønsker at skabe og være en del af.

Jeg er heller ikke selv en engel. Nogle gange svarer jeg, andre gange sletter jeg og går videre med min dag. Pointen er netop, at jeg kan vælge.

Breaking news! Studerende øver sig

Et spørgeskema på DMJX er ellers den mindst forpligtende forespørgsel, man kan modtage. Ingen følger op. Ingen registrerer dit fravær. Du kan ignorere det uden konsekvenser. Spørgeskemaer på DMJX er frivillighed i sin reneste form. Og endnu vigtigere - det er en øvelse. Det første interview man laver, er akavet. Den første artikel er ujævn. Det første layout er rodet. Det første spørgeskema er klodset. Mange spørgeskemaer kunne selvfølgelig være bedre. Kortere. Klarere. Mindre ledende. Færre "hvor enig er du på en skala fra 1 til 10". Men kvaliteten bliver ikke højere af, at man ikke må lave dem.

Vores skole er et af de få steder, hvor man kan prøve at indsamle empiri i et nogenlunde sikkert rum, hvor respondenterne faktisk nogle gange svarer. Alternativet er at lære det første gang ude i praktik eller et job, hvor ingen har tid, og ingen svarer.

Viktor Johan Nørlyng Gæini skrev i juni 2025 debatindlægget "Fordømt være et spørgeskema", som Karin Linnéa Ek refererer til. Illustreret Bunker bringer en replik fra Viktor Johan Nørlyng Gæini med svar på kritikken:

"For mange uddannelser på skolen er metodearbejdet heller ikke selve slutmålet," skriver Karin Linnéa Ek som svar på mit debatindlæg. Men det er da vel en forholdsvis vigtig del af processen? Hvis man gerne vil have svar på tilsendte spørgeskemaer, beder jeg i al ydmyghed om to ting: Et, kunne det være fedt at overveje, hvordan der egentligt skal udledes noget af spørgeskemaer, der tilsendes præcis den målgruppe, man selv er en del af - medmindre det selvfølgelig er formålet. To, kunne det være lige så fedt at man tog sin medstuderende seriøst - og lod være med at begynde spørgeskema-mails med "Hyl ulve", "Hejsaaa" og "Piiinligt". Også selvom ambitionsniveauer heldigvis er en barre, man selv sætter."

Hvorfor skal det altid handle om alkohol?

Alkohol får altid sin berettigelse, fordi det er det, de fleste vil have. Men hvorfor skal der altid gå sprut i den?

TEKST: EMIL DELORD FRIMAND PROBST
ILLUSTRATION: AMALIE LOHMANN HENRIKSEN

Som et menneske der ikke drikker, synes jeg, alkohol fylder uforholdsmæssigt meget på studiet. Det er i og for sig ikke så mærkeligt. Men problemet opstår, når alkohol bliver samlingspunktet - det, man mødes om og grunden til, man deltager i det sociale liv. Det - synes jeg - er synd.

Lad os alle drikke

At drikke alkohol er kutymen i Danmark. Det er udgangspunktet. Det er derfor, det piner mig at høre, når nogle spørger mig, om jeg er i bil eller skal tidligt op dagen efter, netop som jeg har fortalt dem, at jeg ikke drikker alkohol. De forventer per automatik, at der må være en praktisk eller logisk grund til, at jeg ikke drikker. Ikke bare fordi, jeg ikke har lyst. For mit eget vedkommende har jeg simpelthen bare taget et valg om, at jeg ikke vil drikke. Simpelt: Fordi jeg ikke behøver det. Det er unødvendigt for mig. Omsonst.

Men at drikke alkohol som studerende på en videregående uddannelse – eller bare som ung i det hele taget – virker lige så sikkert som indgangsbønnen i kirken. Her er alkohol bare indgangsbønnen til enhver (god) fest. Åbenbart.

Et (rus)forløb!

Mit første møde med alkohol på DMJX var i rusforløbet. Et forløb, hvis navn indikerer “en tilstand, hvor man er påvirket af alkohol eller narkotika”. Selvom det naturligvis er langt fra intentionen med et rusforløb, hvis formål - ifølge Den Danske Ordbog - retteligt er en “række af arrangementer, der giver nye studerende på en uddannelse mulighed for at lære hinanden, uddannelsen og uddannelsesstedet bedre at kende,” var det ikke desto mindre et forløb, hvor alkohol spillede en ikke uvæsentlig rolle, oplevede jeg. Jeg deltog i samtlige aktiviteter i rusforløbet, og jeg husker, at der var alkohol involveret i dem allesammen.

Når jeg genser Facebook-opslagene fra mit semesters rusforløb, kan jeg se, at der sjældent blev opfordret direkte til druk. Sådan husker jeg det også. Gudskelov. Men jeg er uforstående overfor, hvorfor alkohol altid skulle have sin berettigelse i rusforløbet. End ikke torsdagshyggen var uden alkohol, fordi nogle havde medbragt ‘lidt godt til ganen’ i Botanisk Have. Men gør det noget? Jeg mener, jeg kan jo sagtens være med uden at tage del i alkoholen. Bestemt.

Det handler mere om, at jeg nok havde forventet, at den ene aktivitet trods alt ville være alkoholfri. Nu hvor resten af forløbets aktiviteter foregik på skolen i barens åbningstider. Omvendt kan man sige, at jeg ikke var tvunget til at deltage i noget af det. Og at jeg med rimelighed godt kunne deltage, men bare uden at drikke. Hvilket jeg også gjorde. Det er mere princippet i, at alkohol altid får lov til at fylde.

Vanvid i Visby

Flere af mine rusværter var forstående og gode til at imødekomme mine bekymringer ved at tage med til Visby. For glæden ved at skulle tilbringe en weekend med mine studiekammerater opvejede frygten for, at der

gik druk i den. Det var også derfor, jeg først tilmeldte mig turen i sidste sekund. Bogstaveligt talt.

Selvom man ikke måtte medbringe sin egen alkohol i Visby, erindrer jeg, at der allerede i bussen på vej derved gik druk i den. Og så kunne man ellers gå ombord i baren - såfremt man havde købt ‘klippekort til drikkevarer’ - fra fredag aften til søndag morgen, hvor festen sluttede. Sådan sat lidt på spidsen.

Selv det famøse slotsløb deltog jeg i. Ikke for at drikke øl, men fordi jeg elsker at bevæge mig og løbe. Men i sidste ende måtte jeg sande, at rusturen var meget alkoholfikseret. Jeg oplevede den faktisk som en mini-Roskilde, fordi det, udover de point-givende lege, primært handlede om alkohol. Men oplevelsen fremstår måske også mere voldsom fra mit perspektiv, netop fordi jeg opfattede det hele på afstand. Turen var dog bestemt også hyggelig, og jeg lærte ditto en masse af mine studiekammerater bedre at kende. Men for en, der ikke drikker, var det vanvid, synes jeg. Men det er vel, hvad man kan forvente af navnet. Trods alt.

Hvornår begyndte du ikke at drikke?

Jeg bliver ofte spurgt, hvorfor jeg ikke drikker. Nogle gange går spørgsmålet endda på, hvornår jeg stoppede med at drikke. Som om jeg startede og på baggrund af en smertelig hændelse konkluderede, at jeg ville stoppe. Jeg oplever også, at mange er tilbageholdne med at spørge ind til mit valg. Som om de er bange for, at jeg ikke vil snakke om det. Men jeg elsker, når folk vil forstå, hvorfor jeg har taget det valg. Det er mit hjertebarn.

Langt de fleste af dem, der spørger ind til mit valg, synes, at det er “sejt” eller respektabelt.

Men at det er så sejt, eller afføder så stor respekt ikke at drikke, er en velmenende, omend letkøbt anerkendelse, synes jeg. For det er vel sagtens kun så sejt, fordi det er så

atypisk og unormalt. Hvis udgangspunktet var, at man ikke drak, ville det formentlig ikke gøre så stort indtryk på folk. Hvilket da langt er at foretrække.

Jeg ville ønske, at vi ikke antog, at folk som udgangspunkt drikker – selvom det er sådan, det forholder sig. For det er selve narrativet om kulturen – at man da selvfølgelig drikker – der frustrerer mig.

Lyseslukker eller liberal nok

Når jeg ikke drikker alkohol, kan man hurtigt få den opfattelse, at jeg bare er den tvære og utilfredse studerende, der prøver at ødelægge den ellers gode stemning for resten. Godt nok tilbringer jeg ikke samtlige fredage i vores ellers glimrende fredagsbar, Kurt, men jeg har dog lagt vejen forbi lokalerne tilpas mange gange til at vide, hvilke af loftpladerne der ikke sidder, som de skal. Måske er det bare en af de detaljer, jeg observerer, fordi jeg ikke er påvirket. Hvem ved?

Men lad mig deklarere, at jeg ikke er modstander af alkohol. Jeg er trods alt liberal nok til at mene, at muligheden for at drikke står den enkelte frit for. Det skal jeg ikke bestemme. Det er ikke min butik.

Når sprutten går ind, går forstanden ud

Mit problem er nok mere, at folk ofte kan blive så dumme, når de er fulde. Åndssvage at høre på og uden tanke på deres omgivelser. Som når et af bordtennisbattene er gået i stykker hen over weekenden. Eller noget er revet ned fra væggen og smidt ud.

Der er selvfølgelig også alle dem – og ja, det er langt størstedelen - der sagtens kan administrere deres forbrug af spirikum. For en lille smule alkohol har vel aldrig skadet. I hvert fald ikke hvis man skal tro den norske psykolog Finn Skårderuds forvanskede udtryk.

Men det kan også blive for meget af det sjove - også selvom man sagtens kan have det sjovt uden at drikke alkohol – og så går

forstanden som bekendt ud.

At være med uden at tage del i fællesskabet

Lige så længe jeg har været gammel nok til at tage til fester eller gå i byen, har det ikke være et problem for mig at være med der, hvor det sker. Jeg går altid i byen ædru - og kommer altid ædru hjem. Det falder mig meget naturligt ind. Hvor de fleste drikker alkohol, drikker jeg bare sodavand eller juice. Og jeg elsker det.

Jeg har heller aldrig haft et problem med at danse, tale med fremmede eller være i den stemning, der findes, når man er til fest eller går i byen. Den der særlige sindstilstand, der adskiller hverdagen fra weekenden. Jeg kan uden problemer være en del af det, uden at tage del i det, der egentlig skaber fællesskabet: Nemlig alkoholen. Jeg går i byen for at danse, tale med mennesker og feste – ikke for at drikke.

At drikke eller ikke at drikke

I bund og grund skal vi alle gøre os det klart, hvordan vi hver især vil bruge vores studietid. Ved at drikke eller ikke at drikke. Det ændrer ikke mit liv, at nogen vil drikke, og det ændrer ikke deres, at jeg mener, som jeg gør. Begge holdninger kan snildt sameksistere. Og med lidt respekt - både for dem, der ikke drikker, og dem, der gør - kommer vi langt.

Jeg er vant til ikke at drikke og stadig være en del af fællesskabet. Sådan har det altid været. Så for mig var det ikke svært at starte, frygte at føle mig udenfor og stadig tage del i det sociale liv på et studie, hvor alkohol fylder forholdsmæssigt meget. For det er vel bare sådan, det er. Og måske også skal være. Hvis det nu engang er det, flertallet ønsker.

Jeg forstår nu engang bare ikke, hvorfor det altid skal handle om alkohol?

A portfolio demands more than just strong material

Even a strong photo story can fall flat in a portfolio if, at the final stage, you stop holding the text and presentation to the same standard.

TEKST: ANASTASIA KABANOVA

ORIGINALTEGNING: LINNEA KADIJEVIC

ILLUSTRATION: CARL STUBKJÆR RAVNBÆK

I have been studying at DMJX for just over half a year. In that time, probably dozens of photojournalism projects have rotated through the ground floor. Students display them there, using the space as a small gallery so that other students, and perhaps even random visitors who happen to walk into the building, can see what they are making. I always stop, look, and read. And of course, whether I mean to or not, I judge.

I think it happens almost automatically. Usually, I see a particular piece and think, "Everything is working together here — the photography, the text, the caption, the layout. This person will go far. This is a strong part of their portfolio."

But, honestly, sometimes the opposite happens. The photographs are strong, genuinely strong, but next to them sits a text that simply does not match their level. I would bet it was either generated in ChatGPT or written in a rush. But by putting something like that in a portfolio, you may be making a mistake.

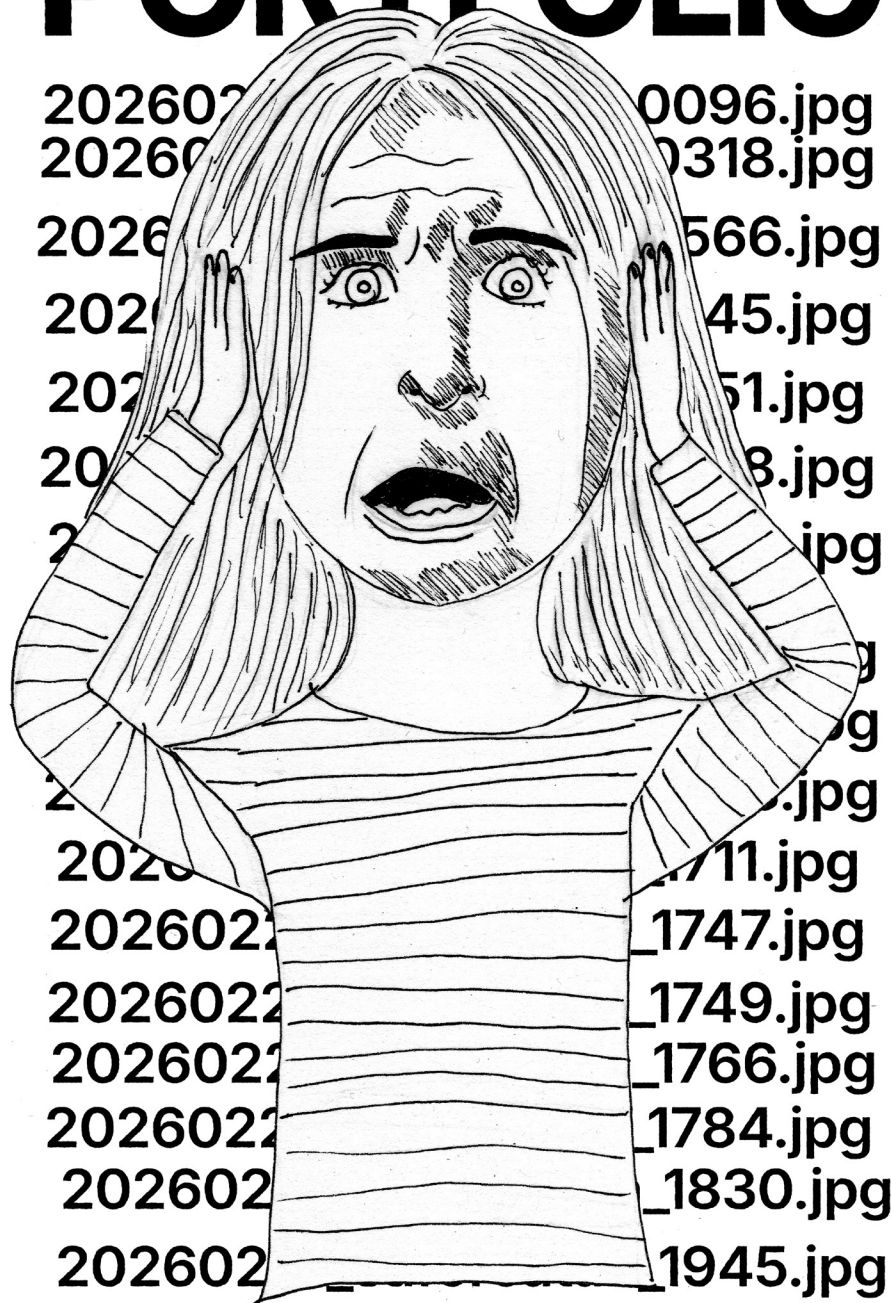
THE WORD 'PORTFOLIO' has become a trigger for me. I have read quite a few pieces published in Illustreret Bunker, and I can see that, for many students at DMJX, the word 'internship' carries a similar charge. But honestly, 'portfolio' scares me more. An internship procedure at least sounds like something that will happen later. A portfolio, by contrast, is something I am supposed to have already, now, to get that internship. And that is exactly what I do not yet have in the form I would like it to have.

Of course, there is a great deal of chance involved in getting an internship, a great deal of unfairness, and a great deal that lies beyond our control. But I still think the best spots go to those whose portfolios are defined not simply by beautiful standalone pieces, but by a certain internal coherence. When everything within a single story works together at the same level, you, as an editor or future employer, immediately understand: this person does not just know how to shoot, write, or edit; they know how to be exacting and put together a high-quality journalistic product as a whole.

AND THIS IS where I come to the most uncomfortable part of my argument. I think we often lose not because the school did not give us a chance, and not even because the market is brutal. We lose because we do not push things far enough. We produce a good photo story and then suddenly stop being equally demanding about the text that goes with it, deciding that the visual part was already enough. Or vice versa. At the final stage, we think: this part can be more simple. Here I can generate a description in ChatGPT, tweak it a little, and that will be enough, because the main part, it seems, has already worked out.

And I do not want to present myself as someone with a sticker "ban AI" on the laptop.

PORTFOLIO

That would be, honestly, unfair, because I use ChatGPT a lot myself. It is obvious why, at some point, you want to hand the caption, the intro, the description, the summary, whatever over to the chat and simply get the task done. But for a portfolio to be genuinely competitive, we need to be able to work across several modes at once and, more importantly, to bring those skills together at an equally high level so that what emerges is a coherent journalistic product.

I STUDY AT DMJX in the Erasmus Mundus Journalism programme, and for us the question of internships became relevant as early as the beginning of November. At one point, a friend of mine who was looking for an internship as a writing journalist happened to show me her portfolio. It was a Tilda website where she had collected her best work. And there was a separate tab called 'Photography' where she had uploaded everything

she had shot. At the time, that struck me as almost strange, in a good way. It was as if, for the first time, it had occurred to me that this, too, could matter to a future employer, even if you are not applying for an internship that specifically involves photography.

AND FROM THAT follows a reason why, I think, we so often fail to push our work all the way. Many journalism students simply do not have a strong example in front of them of what a good portfolio actually looks like, or of how to communicate coherence both within a single piece and across the portfolio as a whole. I do not feel entirely entitled to advise DMJX, but I would still like us to be taught how to frame journalistic work as part of a portfolio. Because what we have now is this portfolio mindset, where all journalism students are fully aware of how important a portfolio is, yet we still seem to lack the academic grounding and concrete successful

examples that might make this word feel a little less anxiety-inducing.

THE SAME DYNAMICS plays out among students themselves. "Can I see your portfolio?", "Oh, could I get the link to your website?", "How have you structured it?"

I have asked these questions many times. And almost every time, they were accompanied by a strange awkwardness, as if we were asking not for the link to a public website, but for access to something personal. And here I cannot help but think of a piece published here earlier about how friends and classmates gradually become competitors. It really is a very fine line, and sometimes that tension appears even between close friends.

THERE IS ALSO a second reason, which I do not particularly enjoy writing about, because I recognise myself in it. The quality of a portfolio is one of the things we can control. Unlike internship rules, leadership decisions, programme structure, the state of the market, the school administration cannot step into your own project. And even if, in some sense, it is comforting to hold on to that thought, it is still very difficult to admit that, right now, I am fully responsible for the quality of what I am showing. At least for me, that often becomes a barrier. If I can tell myself that the problem lies in external conditions, I feel a little lighter. But as soon as it becomes clear that this part depends entirely on me, fear appears. And that is exactly why the conversation about portfolios matters more than the conversation about internships. An internship, at least, can be discussed as a system.

I WOULD REALLY like the school to talk about portfolios in more concrete terms, to explain what they can look like, what should not be overlooked, and why even a photojournalist cannot treat the text as an afterthought. I would also really like there to be a little more openness among students, because now this topic is surrounded by anxiety and competition at the same time. And as a result, all of us are trying to reinvent the wheel on our own.

But even if the school changes nothing, my conclusion remains the same. A strong portfolio requires more than just talented photographs or texts. A strong portfolio is one that shows that, even if you are not perfect at everything, you are attentive to every element. And that, it seems to me, is something we should be learning no less than everything else.

Død over Mediajungle: Eksamensprojektet ‘En hær af kvinder’ viser, hvad vi visuelt kan opnå på Resonans

Da Sophie Hornbøl Simonsen og Maja Mosgaard skulle skrive eksamensprojekt, besluttede de sig for at “lege” med det hele. Det afføder nu en Bunkerpris.

TEKST: HJALMAR LARSEN & MADS MANDAU
ILLUSTRATION: LINNEA KADIJEVIC OG SIGRID CONRADSEN NIELSEN

“Vores første udkast var overhovedet ikke særligt spændende at læse.”

Sådan siger journaliststuderende Maja Mosgaard om hendes eksamensprojekt i udredende journalistik. Sophie Hornbøl Simonsen, der har arbejdet sammen med Maja, nikker genkendende. Så hvordan endte historien som en webdok med hjemmelavet grafik og levende billeder?

Har vi et problem?

På tredje semester fik de til opgave at lave en udredende artikel, der med undertemaet ‘forsvar og teknologi’, skulle undersøge en problemstilling. De havde mange idéer, indtil de besluttede sig for at undersøge kvinder i Hæren. Det danske forsvar består af Hæren, Søværnet og Flyvevåbnet. I Sophie Hornbøl Simonsen og Maja Mosgaards research fandt de ud af, at Hæren i 2024 var den arbejdsplads med færrest kvinder i uniform.

PÅKL-metoden – hvor man kigger på problem, årsag, konsekvens og løsning – var fundamental for tilgangen til historien.

“Vi sad med en ide om, at der var få kvinder i hæren. Vi brugte derfor PÅKL-metoden til at spørge os selv, om det var et problem, der havde en konsekvens,” siger Sophie Hornbøl Simonsen. Maja Mosgaard bakker hende op.

“Kvindelig værnepligt fyldte meget i samfundsdebatten sidste år, så vi tænkte: hvorfor er det så vigtigt, at kvinder er med? Er det fordi, de kan bidrage med noget særligt? Det kunne være en positiv vinkel, men den blev dækket ret hurtigt, så vi måtte tænke anderledes,” siger Maja Mosgaard

Webdokken

Gennem en række billeder og grafikker beskriver Sophie Hornbøl Simonsen og Maja Mosgaard, hvorfor Hæren har brug for kvinder – men også, hvorfor de har haft svært ved at gøre sig selv til en attraktiv arbejdsplads for kvinder. Inden Sophie Hornbøl Simonsen og Maja Mosgaard gik i gang med historien, havde de brugt lang tid på DR’s webdok-side.

“Vi havde scrollet en masse artikler igennem. De så virkelig fede ud, og efter Mediajungle er blevet erstattet med Resonans, har man fået mere kreativ frihed til at gøre artiklerne visuelle,” siger Sophie Hornbøl Simonsen.

Derfor besluttede de sig for at gøre som DR. Hæren og militæret er for mange noget med våben og uniformer. Det ville de udnytte, forklarer duoen.

“Det er en lang artikel, og den kan hurtigt blive tung, så vi skulle skabe noget visuelt, der fangede læseren”, siger Sophie Hornbøl Simonsen.

De gjorde sig mange overvejelser. Både i Canva og da de tog billeder med deres erfaringskilde. De tog billeder med uniform, uden uniform og lavede også en lille video, der skulle spilles i starten af artiklen.

Begynderheld

Selvom makkerparret i dag vinder Bunkerprisen, var det ikke en følelse af tilfredshed, der fyldte, da artiklen blev afleveret. De sad med en følelse af, at de mistede retning undervejs. Efter at have siddet med lange transkriptioner og mange interviews, var der mange veje, de kunne have gået.

“Det blev en kæmpe sorteringsproces, og det lærte vi meget af. Men det gjorde også, at det til sidst føltes som om, vi havde skåret alt fra, og at konklusionen var blevet lidt vag,” forklarer Maja Mosgaard. Men ikke alt var skidt. De fik de nogle gode kilder, som de senere fandt ud af ikke var så nemme at få fat på.

“Måske var det begynderheld? Men det er vi stolte af,” siger Sophie Hornbøl Simonsen.

Du kan se og læse “En hær af kvinder”-webdokken på Resonans.

Bunkerprisen er en opmærksomhed, vi giver til hinanden. Den er sat i verden, så vi kan anerkende og lære af hinandens arbejde.

Prisen gives til studerende på Danmarks Medie- og Journalisthøjskole på baggrund af en nominering fra en medstuderende. Den gives for et produkt, der er lavet i forbindelse med en bunden opgave eller eksamen i et fag, der udbydes på skolen.

Det er redaktionens håb, at vi med prisen inspirerer til at udveksle journalistiske erfaringer og reflekterer over egne og andres produktioner.

BREAKING BREAKING BREAKING BREAKING BREAKING BREAKING BREAKING BREAKING BREAKING BRE

BUNKEREN AFSLØRER, HVAD FORENINGERNE HAR STEM

Altid parat med en
venstreorienteret oplægsholder
efterfulgt af ukritiske spørgsmål

Personificeringen af Troels Lund
Poulsen i en forening

Hård lille kerne, der holder store
fester og kopierer de andres
indhold

Vi håber, I kan være med næste
gang <3

Stor fortid, forfærdelig fremtid

Råber højt, men ingen hører jer.
100% af foreningens lyttere består
af foreningens egne medlemmer

Magtfuldkommen forening: Flest
penge, færrest medlemmer

Er du 'smuk med den lækreste
krop', er du velkommen i baglokalet

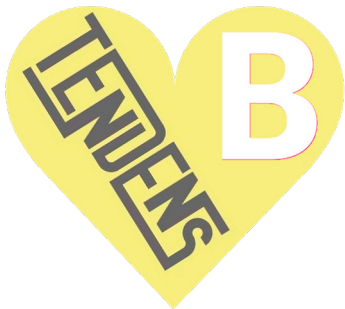
Cokevenlig forening, der frygter
lækkede filer fra gf

Skider i bukserne, hver gang
der er eksamen

Alle er velkomne!
(Så længe du har de rette
holdninger, og Aarhus kun er et
bump på din vej til København)

Skolens mest selvhøjtidelige
magasin med Euroman-ambitioner
og substans som MetroXpress

Skolens jerndamer. Buffeten på
Flammen ryster i bukserne, når
Ulla træder ind ad døren

Dokumenterer ting,
ingen har bedt om